

KOMMUNISTISK POLITIK

Med bistand fra omk. 3000 lejdeltagere på den internationale ungdomslejr i Tyrkiet 3.-12. august huggede tyrkiske billedhuggere Picassos Guernica-billede ud i symbolsk israelsk apartheidmur

APARTHEIDMUREN: GUERNICA 2010!

Nr. 16

14. årg.

2010

20. august

3. september

Støttepris 20 kr.

TEMA: International Ungdom

Systemkrisen s. 2 • Behandl os ordentligt s. 3 • Dyrekøbt nederlag s. 4 •
Solidaritet med COP15-aktivister s. 6 • Aftalemodel igen under pres s. 7 •
Europæisk aktionsdag s. 8 • Land og by s. 9 • Reaktionær udvikling s. 10 •
Verdens revolutionære ungdom mødes s. 12 • Hilsen til Ungdomslejr s. 14 •
revolutionens udfordringer i Latinamerika s. 16 • Marxisme og revisionisme s. 18 •
Kosova, uafhængigheden og imperialismen s. 16 • Naja Rosa (Koppel) s. 21 •
Debat s. 22 • Det Store Forbillede s. 24

Systemkrise

KOMMUNISTISK POLITIK

Sommeren har sat rekord med udsædvanlig tørke og ukontrollerbare brande i store områder i Rusland, og til gengæld usædvanlig meget regn i andre dele af Europa og Pakistan – hvor mange millioner stadig er på flugt fra vandmasserne. Sommerens lunefulde vejrlig er dog ikke en katastrofe der burde komme som nogen overraskelse. Det er en følge af menneskeskabte forandringer i klimaet, eller rettere en kombination af kapitalismens ukontrollerbare forurening og udplyndring af naturens ressourcer og de borgerlige demokratiers fallit. Følgen af hedeølger og oversvømmelser er også forudset, de fattigste der er tvunget til at bo på de mest udsatte steder og i de ringeste bygninger mister alt, mens de rigeste benægter at der overhovedet er et problem.

Sommervejret har skabt frygt for fødevaremangel som følge af udsigten til en usædvanlig dårlig høst, og brødpriiserne er på himmelflugt, som blot et ekstra spark til de fattigste oven i den verdensomspændende økonomiske krise.

Men de menneskeskabte naturkatastrofer der rammer millioner af mennesker, er blot blevet endnu et indslag i den skamløse propaganda fra tosekassen. Endnu en anledning til at vride armen rundt på folk der danser efter USAs taktstok. I stedet for at stoppe kamphandlingerne, udnyttes oversvømmelsen i Pakistan til det yderste til at fremme positionerne for de amerikanske militære interesser.

Det samme kunne også iagttages efter de seneste jordskælvkatastrofer eller efter tsunamien i 2004. Katastrofe kapitalismen kunne aldrig drømme om at lade andre end deres egne statsfinansierede hjælpeorganisationer få penge til at hjælpe, uanset om pengene ville være meget bedre brugt ved at støtte befolkningernes egne solidaritets organisationer. Katastrofer er en anledning for imperialismen til at vinde mere kontrol, og så dur det jo ikke at organisationer der støtter Taliban bevægelsen forsøger at organisere teltlejr til de husvilde børnefamilier.

Det danske bidrag til imperialismens krigsgalskab led i sommeren et forsmædeligt nederlag til de afghanske oprører. Det netop hjemvendte hold 9 mistede 5 mand og fik 21 såret, men på hærens egen tv-station viser man, at det lyk-

kedes de danske soldater at vælte en del træer og, sammen med de britiske tropper, at opstille en skurvogn som frem-skudt "fort" ude midt i ingenmandsland til de nytrænede Afghanske sikkerhedsstyrker.

Disse såkaldte fremskridt for udvikling og demokrati kommer til at stå endnu en prøve til det afghanske parlaments valg, der tidligere i år blev udskudt til den 18. september som følge af manglende budget, sikkerhed, og logistiske udfordringer. Eller mere præcist: Fordi besættelsesmagten og de der står i ledtog med dem reelt var ved at miste kontrollen over landet. Men i mellemtiden er besættelsen blevet opgraderet med nye styrker og alt skulle helst se godt ud frem til det amerikanske midtvejsvalg.

Timing er alt. Også i den danske politik, hvor VKO flertallet lige op til sommerferien på rekordtid gennemførte en nedskæringsmassakre, der bl.a. halverede dagpengeperioden med et snuptag og sendte regningen for krisen til de familier i Danmark der i forvejen har det allersværest. Krisepakken blev mødt med massive protester, men både oppositionen og fagbevægelsen skyndte sig at pakke fanerne ned og tage på ferie. I stedet for at holde liv i bevægelsen og kæmpe for at vælte regeringen og få nedskæringerne af bordet, pegede man i stedet på meningsmålingerne som om sejren stort set allerede var i hus, selvom der altså først er valg i 2011. Og på det tidspunkt har de nye stramme regler sendt nye tusinder af offentligt ansatte ud i arbejdsløshedskøen og mange af de langtidsledige på bistand og tvangsauktion. VKO flertallet har planlagt at gentage spareøvelsen til efterårets finanslov, med en bred vifte af nye udliciteringer og nedskæringer.

En del af verdens ungdom glemte ikke kampen i sommeren, de mødtes f.eks. i Tyrkiet på international ungdomslejr og planlagde den virkelige vej ud af krisen, en socialistisk revolution. De talte om en fremtid for arbejdere og ungdommen, med ret til uddannelse, arbejde og til at stifte familie, uden krige, gæld og slaveri.

Redaktionen 17. august 2010

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

**APK's hjemmeside/
Netavisen:**
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 350 kr.

År (25 nr.) 600 kr.

Institutioner

½ år 440 kr. - 1 år 860 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 27.08.10

Behandl os ordentligt

I en særdeles sort tid bør det nye initiativ for arbejdsløse – Behandl os ordentligt – bydes varmt velkomment.

Det er med regeringsløfter som med oaser i ørkenen: De har det med at fordufte, når man nærmer sig indfrielsens time.

Kort efter Fogh-regeringens tiltræden fremlagde de regeringens beskæftigelsesudspil, der blev døbt ”Flere i arbejde”. Hvor besnærende. Det blev underbygget konkret med et løfte på 87.000 flere arbejdspladser frem til 2010.

Nu er vi for længst kommet ind i år 2010. Hvordan er det så gået? må vi spørge VK-regeringen. De har faktisk kun sig selv at pålægge ansvaret, da der ikke har været andre regeringer ind over banen, men vi hører ingen jubelråb!

Målet er simpelthen ikke tilnærmelsesvist nået. Man må kigge i vejviseren efter resultatet, men alt tyder på, at det på trods af en lang opgangsperiode (for kapitalen, banker og erhvervsliv) ikke har resulteret i én arbejdsplads mere. Det er da også det fornuftige i at udstikke vidtløftige løfter mange år frem i tiden. Den samme klamme fidus benyttes, når det gælder klimaaftaler m.m. De respektive regeringer, der skiftes til at tage roret, kan så indbyrdes vaske hænder og skyde skylden på hinanden i de alt for ofte kendte skænderier, som menigmand har en jordisk chance for at gennemskue. Blokkenes politik er jo som regel også stort set lige fedt.

Og dog. Fogh skal gives, hvad han tilkommer. Et af hans heftige valgløfter blev overholdt: De umulige og udelige aktiveringskurser, som de arbejdsløse var tvunget på, skulle nedlægges og/eller ændres. En lang række kurser blev i første omgang nedlagt, hvorefter andre skød frem som padderhatte. Kurserne opfyldte nemlig et vigtigt formål: at stresser de arbejdsløse. I dag er VK-regeringen havnet i sit eget hængedynd. I flere år er det afdækket, at kurserne ingen relevans har og ikke bidrager til at skaffe de

arbejdsløse arbejde. Tværtimod, til tider hindrer det dem i at søge arbejde.

Med til daværende beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen reformer hørte også indførelsen af private ”aktører” – som de kaldtes – i form af jobcentre, der altså skulle formidle job og aktiveringer til de ledige. Påstanden var, at de var bedre end fagbevægelsens a-kasser. Det skulle vise sig at være løgn. I dag er det bevist, at mange af de private aktører snyder, bedrager og behandler de arbejdsløse nedværdigende. På blot to år har de private firmaer tredoblet deres overskud fra 25 mio. kr. til 77 mio. kr. De arbejdsløse kalder kurserne for meningsløse og latterlige.

Baggrunden for privatiseringen af formidlingen var – ud over regeringens privatiseringsiver i almindelighed – også et slet skjult angreb på fagbevægelsen og dens institutioner, som blev ført over en bred kam.

Løkke fortsætter i Foghs fodspor med klapjagt på de arbejdsløse. I år er planen grundet krisen mere ydmyg i sit navn: *Genopretningsplanen*.

Den vigtigste begrundelse for regeringens seneste angreb på de arbejdsløses forhold – nemlig en halvering af dagpengerechten fra fire til to år samt et løft for fradrag for faglig kontingent – er, at det er et incitament for de arbejdsløse til at finde en arbejdsplads. Det har *altid* været begrundelsen, når de arbejdsløse stod for skud.

Det er blot en kendsgerning, at der ikke er arbejde til alle de arbejdsløse.

Nu er statistik jo en taknemmelig størrelse. Regeringens egne kriterier for, hvordan man definerer en arbejds-

løs, gør alle rundtosset. Således er den sæsonkorrigerede nettoledighed for januar 2010 på 118.000. Den sæsonkorrigerede bruttoledighed for samme måned opgøres til 157.000. Modtagere af feriedagpenge og kontanthjælpsmodtagere i matchgruppe 4 & 5 betragtes ikke som arbejdsløse, hvilket ellers ville have bragt Danmark op på 180.000 officielt registrerede arbejdsløse, svarende til 6,1 pct.

Antallet af personer, der i den erhvervsaktive alder af den ene eller anden grund er ”sat uden for” arbejdsmarkedet, er samlet på omkring 850.000, viser den seneste opgørelse fra Danmarks Statistik. 244.000 af dem er på kontanthjælp. Tager man udgangspunkt i dette samlede antal mennesker, hvad der sagtens kan forsvares, så ligger arbejdsløsheden på omkring de 30 pct.!

Et stort flertal af de arbejdsløse er trætte af at blive mistænkeliggjort, ydmyget og sat uden for arbejdsmarkedet på totalt urimelige vilkår. Indtil nu har borgerskabet haft succes med at opdæmme protesterne, blandt andet ved en ekstrem opsplittning i mange forskellige kategorier parallelt med en individualisering af systemet. Fagbevægelsen har ikke formået at fastholde medlemmer endsige aktiviteterne for arbejdsløshedsklubber i denne periode. Resultatet er, at kun få fagforeninger har reelt funktionsdygtige arbejdsløshedsudvalg.

Derfor skal initiativet *Behandl os ordentligt* ønskes særdeles velkomment!

Uden at drage nogen sammenligninger i øvrigt blev der i 80'erne startet et netværk for de arbejdsløse – kaldet *Ledige hænder* – som i øvrigt også havde sit udspring i det nordjyske, og som i sin spæde start virkede lidt skrøbelig. Der er behov for, at *Behandl os ordentligt* får vind i sejlene. Der er i den grad behov for en bevægelse, der kan samle på tværs af de mange forskellige betegnelser, som arbejdsløse i dag er underlagt. Med tiden kan de forhåbentligt synliggøres på landsplan.

Det dyrekøbte nederlag

Mens danske soldater sendes hjem i kister, planlægger VKO-regeringen, sammen med USA og Storbritannien, yderligere fem års erobringsskrig mod Afghanistan

To danske soldater blev dræbt og yderligere tre blev såret af en vejsidebombe i Afghanistan den 7. august. Det bringer de danske tab op på fem bare i løbet af sommermånederne i 2010. Den snart ni år lange krig har nu kostet 36 danske soldater livet.

Ikke kun de danske skader synes at

eskalere. Ud af invasionsstyrkernes samlede tab på 2.002 soldater fra krigens begyndelse og frem til i dag (midten af august) er næsten halvdelen registreret inden for de sidste to år.

Den kolde statistik, der viser et stærkt stigende antal dræbte soldater for Nato-alliancen, fortæller helt nøgternt den modsatte historie end den glansbillede-virkelighed om den civile genopbygning, der præsenteres af regeringerne og den militære top.

USA og villige er på vej til at tabe krigen mod Afghanistan, ikke kun pga. krigstræthed og manglende opbakning på den hjemlige front, men også på selve slagmarken.

Historien om de dræbte danske soldater

den 7. august bekræfter nederlaget på slagmarken på sin egen måde. Det er nemlig lykkedes afghanske oprørere at få ram på den nyeste generation af danske kampvogne indsat i Afghanistan. Det 32 tons tunge, svenskbyggede, pansrede CV-9035-kampkøretøj til en stykpris på 37,8 millioner kr. blev uskadeliggjort af en vejsidebombe, der var så kraftig, at kampvognen væltede.

37,8 mio. kr. svarer til, at man f.eks. kunne totalrenovere en stor folkeskole.

Kampvognen, der er indkøbt i 45 eksemplarer i 2008, var en investering på i alt 1,675 mia. kr. Den er spækket med computer- og kameraudstyr og er et af de mest raffinerede mordinstrumenter, hærens infanterister råder over.

Med standardpanser kan den holde til en eksplosion fra otte kilo højeksplosivt sprængstof, hvilket gør CV-9035 til det bedst minebeskyttede køretøj i det danske forsvar. Hvilket ikke mindst var et krav, der blev stillet efter de dyrekøbte erfaringer fra erobringsskrigen mod Irak.

De første ti køretøjer blev sendt til Afghanistan og indsat i krigen midt i februar 2010. Siden er tre yderligere ankommet sammen med det nye Hold 10.

”Den er hverken en kampvogn eller en mandskabsvogn – den er noget helt nyt. Den kombinerer kampvognens ildkraft og panserbeskyttelse med mandskabsvognens rummelighed og fart. Det vil på mange måder ændre vores måde at gå i krig på,” fortalte Mogens Mogensen fra Hærens Kampskole begejstret, da de første maskiner var ankommet.

Den gode krig

At det er lykkedes at vælte det 32 tons tunge og bedst beskyttede køretøj, som det danske forsvar råder over, er en operation, der kun kan lykkes, hvis den er nøje planlagt mod netop denne type mål. Og at det kunne lade sig gøre, kan kun føre til den ene konklusion, at også i Afghanistan er danskerne ved at tabe krigen. Når denne konkrete del af krigsmaskinen, der var indkøbt som en af de dyreste investeringer i materiel i det seneste forsvarsforlig og omtalt som rygraden i en hel ny måde at føre krig på, bliver knækket af modstandsbevæ-

Alternativ Flagdag

Søndag den 5. september kl. 14
Festsalen, BJMF, Trekronergade 26, Valby

Entré 50 kr (for dem, der har råd)

PROGRAM

Morten Thunbo læser

De uniformerede ord, digt af Tove Ditlevsen 1948

Gretelise Holm, forfatter, taler:

Danmark ud af Afghanistan

Marianne Knorr synger Brechts vuggesange mm.

Akk. Søren Tuxen

Arrangør: Valby og Sydvest mod krig i samarbejde med 3F, BJMF

Alle køretøjer bliver udstyret med et RPG-gitter, beregnet på at stoppe panserbrydende granater. På billedet ses de 37,8 millioner kr., før de kørte på en vejsidebombe.

gelsen, så er det mere end bare et nyt tab og en mindre justering af krigsindsatsen, det er en pind i ligkisten for hele den nyere danske krigsbejstring.

Hele den danske politik for at gungre med de store lande og have top-udrustede soldater i verdens konfliktområder om adgang til råstoffer og handelsruter og strategiske geopolitiske hjørner på landkortet og dertil være uovervindelige og moralsk overlegne, alt dette endeløse bavl udgydt for alt for villige ører, det er knækket sammen af den brutale krigs virkelighed. Ikke fordi man er blevet klogere, men fordi netop virkeligheden har trængt Nato-alliansens første rigtige krig ud på nederlagets tunge vej, et nederlag, der ikke vil stå tilbage for det amerikanske nederlag i Vietnam-krigen. Blot nu med den tilføjelse, at dengang kunne også danskerne se, at amerikanerne var galt afmarcheret. I dag er Danmark så blindt af sin egen begejstrede historie om den gode krig, at nederlaget vil komme som et chok.

Til mindehøjtidelighederne for de dræbte danske soldater kunne denne sælsomme, selvretfærdige blindhed ses i fuldt flor.

Feltpræsten: *"To dejlige personligheder blev dræbt i lørdags på den mest fejde og uhæderlige måde af nogle religiøse fanatikere, der foragter livet og forguder døden med deres drøm om at skabe et formørket religiøst totalitært herredømme."* (...) *"Vi rejser os igen, hvor vi faldt, og kæmper videre. For vel nytter det noget. Det eneste nødvendige*

for det ondes sejr er jo gode mænds ligegyldighed."

Krigsministeren: *"Soldaterne yder fortsat en fremragende indsats under meget vanskelige vilkår. Deres arbejde for et bedre Afghanistan og en mere sik-*

ker verden aftvinger den største respekt."

Statsministeren: *"De danske soldater har mistet livet i kampen for vores sikkerhed og tryghed og for at give det afghanske folk et håb om en lysere fremtid."*

Blot i disse små uddrag anes det, at disse fremmeste ideologer for den fortsatte krigsindsats vil nægte at indrømme, at krigen var og er en forbryderisk fejl. Og det anes, at nederlagets bitterhed vil blive vendt mod landets indre fjender af 'fejde krigsmodstandere', så den næste gode krig kan vindes af Rambo-typerne med egne forlag og dokumentarfilmhold for den gode sags helte.

Den sande historie om krigen vil blive forsøgt fortiet, og man kan frygte, at det vil lykkes herhjemme.

Men blandt alle verdens folk vil det være kendt, at krigen aldrig har været andet end et kamoufleret røvertogt, som blev slået tilbage af en flok heltemodige modstandsgrupper, der ikke gav op.

fsk

Sommeren 2010 er forbi for Hold 9 i Afghanistan:

5 dræbte

21 sårede

3 Piranha-mandskabsvogne

1 pansret CV-9035-kampkøretøj

07-08-2010

To dræbte danske soldater og tre sårede. Afghanistan, Helmand: Dansk infanterikampkøretøj (IKK) ramt af sprængladning. De dræbte og de sårede er fra B-kompagniet på Hold 9, der kommer fra Den Kongelige Livgarde.

29-07-2010

To danske soldater torsdag eftermiddag under en fodpatrulje ramt af en improviseret sprængladning. En dansk soldat hårdt såret og en lettere såret.

24-07-2010

Dansk soldat hårdt såret. Under en patrulje blev han ramt af en improviseret sprængladning.

21-07-2010

Dansk soldat dræbt og en lettere såret. De to soldater blev ramt af en improviseret sprængladning, da de var på patrulje.

14-07-2010

En dansk soldat kom lettere til skade som følge af et granatnedslag.

29-06-2010

En dansk soldat blev i dag såret af et vådeskud.

24-06-2010

En soldat lettere såret, da Piranha-mandskabsvogn kørte på improviseret sprængladning.

21-06-2010

To soldater lettere såret, da Piranha-mandskabsvogn kørte på improviseret sprængladning.

13-06-2010

En dansk soldat blev dræbt og fire soldater blev i dag lettere såret ved en eksplosion.

01-06-2010

Vejsidebombe dræbte en soldat og sårede to, og senere sårede en anden vejsidebombe tre soldater.

Kilde og billeder: forsaret.dk

Solidaritet med de anklagede COP15-aktivister

I slutningen af august begynder retssagerne mod nogle af de klimaaktivister, der blev anholdt under sidste års COP15 i forsøget på at råbe verdens politikere op

Under klimatopmødet i København blev omkring 2000 mennesker frihedsberøvet, mens de blandt tusinder af andre aktivister fra hele verden forsøgte at få deres stemmer hørt og sætte en anden politisk dagsorden i klimadebatten. Cirka 20 personer blev varetægtsfængslet, hvoraf fire skal for retten i løbet af efteråret*, anklaget for at have planlagt vold mod tjenestemand i funktion, hærværk og grov forstyrrelse af den offentlige ro og orden. Anklager, der er uden hold i virkeligheden, men som potentielt kan give flere års fængsel. Nogle af anklagerne udspringer fra den danske terrorlovgivning, og flere er blevet skærpet med indførelsen af "Lømmelpakken" umiddelbart før klimatopmødet. Gennem anklagerne forsøger staten at gøre enkeltindivider ansvarlige for en hel bevægelses kollektive beslutningsprocesser og kollektive protester.

Under COP15 samledes flere tusinde

mennesker fra hele verden i København for at udfordre de useriøse politiske forhandlinger i Bella Centret og kræve retfærdige løsninger på klimaproblemerne. Løsninger, der ikke kun tilgodeser den rige vestlige verden, og som udfordrer det kapitalistiske system, der med sin konstante fokus på vækst og profit tydeligvis ikke er i stand til løse klimaproblemerne.

Denne gryende klimaretfærdighedsbevægelse blev mødt med modvilje og magtarrogance fra den danske stat, hvilket kom til udtryk i form af en massiv politirepression. Igennem hele 2009 udførte den danske regering og det danske politi en intens skræmmekampagne i medierne for at dæmonisere demonstranter og aktivister, samtidig med at politiet fik tilført ekstra magtbeføjelser og økonomiske ressourcer. Dette førte til tusindvis af præventive anholdelser, månedlange aflytninger af telefoner, overvågning og ransgning af private hjem og overnatningssteder samt groteske og unødvendige anholdelser og varetægtsfængslinger.

Politiets handlinger, der var helt ude af proportioner, var en krænkelse af vores demokratiske rettigheder og en kriminalisering af vores ret til at organisere os politisk.

Det blev gjort tydeligt, at en bevæ-

gelse, der tør udfordre de eksisterende magtstrukturer og kræve politiske ændringer, ikke er velkommen i dagens Danmark. I stedet for at lytte til den massive kritik af forhandlingerne afslørede den danske stat en hyklerisk mangel på vilje til at reagere på klimaproblemerne.

I vores øjne er retten til at protestere og alles ret til at blive hørt en essentiel del af et demokrati – også selvom der tales imod det eksisterende kapitalistiske system. Derfor opfordrer vi alle til at vise solidaritet med de anklagede og synliggøre kritikken af de igangværende processer.

De kommende retssager handler ikke bare om, at uskyldige personer måske bliver dømt, men om vores alle sammens grundlæggende ret til at demonstrere, protestere, aktionere og organisere os politisk. Det er vigtigt, at vi ikke giver afkald på disse rettigheder, men fortsætter kampen.

I Solidaritet – Klimakollektivet
www.klimakollektivet.dk

* De fire anklagede er: Natasha Verco, Noah Weiss, Stine Gry Jonassen og Tannie Nyboe. Natasha og Noah skal for retten den. 24., 25. og 31. august, og Stine og Tannie skal for retten d. 6., 27. og 28. oktober. Anklagesagen mod staten omkring de præventive anholdelser er den 23. og 30. august samt den 1. september.

Den 31. august, når der forventes at være faldet dom i sagen, mødes vi uden for Københavns byret på Nytorv kl. 16:00 for at vise vores opbakning og solidaritet med de anklagede aktivister.

Aftalemodel igen under pres

Underbetaling er ikke ulovligt i Danmark, og det er et stigende problem i det grænseløse Europa

LO-formand Harald Børsting er i Ekstra Bladet den 11. august ude med et forslag til, hvordan udnyttelsen af blandt andre østeuropæiske arbejdere på det danske arbejdsmarked, der ofte arbejder til det halve af mindstelønnen, kan stoppes:

- *Problemet med østeuropæiske løntrykkere er både stort og stigende. Derfor kan jeg ikke afvise, at det kan blive nødvendigt med lovgivning på overenskomstområdet*, udtaler Harald Børsting.

Problemet er regulært. Mange østeuropæere lønnes til 50-55 kr. i timen og lever deraf på kummerlige vilkår, som en dansk lønmodtager med familie og børn ikke vil kunne klare sig for. Haralds Børstings omsorg er til gengæld knap så gennemskuelig.

De eksisterende problemer blev nemlig påvist, da EU stod over for udvidelsen af mange østeuropæiske og baltiske nationer. Det hed sig dengang fra LO's og forbundsledernes side, at det blot var et spørgsmål om at registrere dem, hvorfor man så i samarbejde med myndighederne og arbejdsgiverne kunne sikre, at de overholdt overenskomsterne.

Det holdt altså ikke vand!

I stedet efterlyser Harald Børsting netop de redskaber, som LO for år tilbage stillede fagbevægelsen i udsigt:

- *Der er for stor tilfældighed omkring, hvornår vi finder arbejdspladser med udlændinge, som vi kan få overenskomstdækket*, siger han med henvisning til, at arbejdet med at registrere udenlandske arbejdere i de offentlige registre forbedres. Derudover skal SKAT, Arbejdstilsynet og politiet gøre en større indsats for at bekæmpe ulovligheder i forbindelse med udenlandsk arbejdskraft.

Harald Børstings nye ideer med lovgivning på området tyder på, at han ikke længere har tiltro til LO's egen strategi ved EU's udvidelse. Det har blot store principielle omkostninger, da det åbner en ladeport for staten i forhold til lovgivningsstof på arbejdsmarkedet.

Faglig kamp mod løntrykker firma i Trekronergade

I Norge er overenskomststoffet på nogle områder ophøjet til lov med det norske LO's samarbejde og medvirken. Det er noget i den retning, Harald Børsting søger imod, hvilket han i øvrigt af en lang række malermestre er blevet opfordret til. De er kommet i klemme, fordi de er underlagt og gerne vil respektere overenskomsterne, men samtidig oplever at blive udkonkurreret af firmaer, der udnytter østeuropæisk arbejdskraft. Problemet er størst inden for byggeri, transport og landbrug.

Samme dag, som Haralds Børstings kontroversielle bemærkninger optrådte i Ekstra Bladet, tog FOA og Dansk Byggeri afstand fra tankerne. Dennis Kristensen, FOA's formand, skærer klart igennem:

- *Mindstelønnen skal fastsættes af arbejdsgivere og lønmodtagere i fællesskab. Jeg kan godt forstå, at det private arbejdsmarked er stærkt presset af underbetalt arbejdskraft fra udlandet. Men løsningen er i mine øjne ikke, at vi laver en lovbestemt mindsteløn i Danmark*, siger Dennis Kristensen og fortsætter:

- *Hvis vi åbner op for, at Folketinget fastsætter mindstelønnen, risikerer vi at udhule den danske model over i retning af forhold, som vil få uhyggelige konsekvenser og i sidste ende kan føre til sydeuropæiske tilstande.*

Hvorvidt det har været kritikken fra FOA-formanden, der har fået Harald Børsting til at trække følehornene til sig, er svært at sige, men senere samme dag havde han i hvert fald behov for at glatte ud på sagen:

- *Jeg ved ikke, hvor aviserne har fået historien.*

Harald Børsting forklarer, at LO ikke har tænkt sig at rejse forslaget. Endnu, i

hvert fald.

- *Der er store problemer med løndumping. Nogen har så spurgt mig, hvorfor vi ikke gør som i Norge. Jeg siger så, at vi har udvalgsarbejde kørende om social dumping, men hvilken vej vi går, er ikke til at sige.*

Fakta er, at LO har nedsat et udvalg, der skal undersøge nye tiltag for at begrænse løntrykkeri. Men udvalget afslutter først sit arbejde i slutningen af året, hvor man så vil gøre sin holdning klar.

LO-formanden er tilsyneladende også bevidst om, at en lovgivning på arbejdsmarkedet kan underminere graden af faglig organisering:

- *Det er en konsekvens, der kan være. Det skal vurderes nærmere, hvis vi skal gå den vej.*

Faktaboks

”Den danske model” er et udtryk for, at arbejdsmarkedets parter indbyrdes forhandler og aftaler forholdene på arbejdsmarkedet. Derved har arbejderklassen lettere ved at benytte sin styrke i modsætning til, hvis forholdene blev fastlagt ved lovgivning, hvor staten ville være modparten, og strejker eksempelvis kunne gøres ulovlige. ”Den danske model” burde snarere kaldes ”nordisk” i modsætning til de fleste sydeuropæiske lande, hvor forholdene lovgives.

Der er dog mange af områder såsom sikkerhed og miljø på arbejdspladserne, der i Danmark er omfattet af lovgivning, ligesom staten ofte i overenskomstsituationer blander sig og ophæver mæglingsskitser til lov.

Europæisk aktionsdag den 29. September

Det europæiske LO, ETUC har erklæret den 29. september for en faglig europæisk aktionsdag. Under overskriften "No to austerities - Priority for jobs and growth" (Nej til stramninger - Prioritering af jobs og vækst) har de berammet en demonstration i Bruxelles som er timet med at de europæiske finansministre holder møde.

Men nok så interessant er om fagforeninger i de enkelte lande benytter denne dag til at forene modstanden imod det EU-koordinerede nyliberale angreb befolkningerne i alle medlemslandene landene er udsat for, og siger Nej til kapitalens forsøg på at vælte krisens byrder over på den arbejdende befolkning.

I Spanien har fagforeninger i forbindelse med tidligere protestdemonstrationer besluttet at der den 29. september bliver generalstrejke imod planlagte arbejdsmarkedsreformer, der hvis de vedtages blandt andet vil gøre det lettere at fyre ansatte.

Beslutningen om strejke blev vedta-

get af de 2 største fagforeninger i Spanien UGT og CCOO som repræsenterer 2 millioner medlemmer. Allerede nu er man her i gang med opsætning af plakater om generalstrejkedagen.

Kommer der samme meldinger fra fagforeninger i Grækenland, Frankrig og

Italien ville sådanne protester understøtte hinanden imod EU monopolerne og også få indflydelse på protestaktiviteter i Danmark.

Men ingen danske fagforeninger har indtil nu rørt på sig i forhold til at aktionere den 29. september.

Koncernservice, København: Peberfrugt til 19,95 kr.

Overpriser på daginstitutioners madvarer er langt fra slut i hovedstaden

Næsten et halvt år er gået siden sagen om overpriserne på madvarer til de københavnske institutioner startede. Og nu fortsætter den.

Institutioner og pædagoger raser igen over overpriser på madvarer til hovedstadens daginstitutioner.

Fritidshjemmet Strand er for nylig blevet opkrævet 19,95 kroner for at købe en økologisk peberfrugt i Inco gennem den kommunale indkøbsordning, erfarer nyhedsbureauet Newspaq.

Tilbage i marts afslørede Newspaq de første eksempler på meget dyre madvarer til hovedstadens institutioner. Her viste det sig, at børnehaver og fritidshjem for eksempel skulle betale

11 kroner for en liter økologisk letmælk, 78 kroner for tre kilo pastaskruer og 56 kroner for 15 æg.

Administrerende direktør i Københavns Kommune, Claus Juhl påpeger, at en granskende undersøgelse af priserne i indkøbsordningen er på trapperne.

- Sagen bliver ikke syltet. Undersøgelsen blev sat i gang før sommerferien, og man har taget stikprøver af, om priserne er rimelige og set på, hvordan styringen har været, siger han.

Med udgangspunkt i undersøgelsen skal Københavns Kommunes økonomiudvalg den 28. september tage stilling til, om indkøbsområdet skal organiseres anderledes fremover, forklarer Claus Juhl.

Så længe, vi har de her ordninger, er institutionerne desværre nødsaget til

at følge dem trods de horrible priser, siger medlem af Københavns Borgerrepræsentation Manu Sareen (R) til Newspaq og henviser til, at kommunen skal spare 350 millioner på børneområdet.

Det er Koncernservice, der laver indkøbsaftalerne for Københavns Kommune - og dermed institutionernes muligheder for at vælge forhandlere. Og det gør de altså ikke godt nok, mener Jan Hoby der er næstformand i fagforeningen Landsforeningen for Socialpædagoger, og peger på ågerpriserne konsekvenser.

- De dyre priser betyder, at der bliver mindre personale, mindre tid til sjove aktiviteter, og at man må drosle ned på en række spændende aktiviteter i institutionerne, siger han.

Maria Bendix Olsen/Newspaq

”Behandl os ordentligt”

Nyt arbejdsløsheds initiativ har set dagens lys

Det er en reaktion mod regeringens stramninger overfor arbejdsløse og mod de udsigtsløse ”dum i arbejde” aktiveringer som ikke uden grund opfattes som en form for repression overfor de arbejdsløse. ”Behandl os ordentligt” kæmper for en ordentlig behandling, bedre omskoling, relevante kurser og dagpenge under uddannelse.

På deres nyoprettede hjemmeside www.behandlosordentligt.dk hedder det: ” Vi kæmper for at der skal blive bedre uddannelses muligheder, bedre kurser, flere arbejdspladser til området .... Vi arbejder på at få lokal afd. rundt om i landet, som kan holde øje med jobhuse/jobcenter og byrådspolitikerne, udveksle oplevelser med de andre lokal afd. Overordnet vil vi kæmpe for at få ændret love hos landspolitikerne, og inviter dem ud til de folk de laver lovene for, så politikerne kan høre hvad borgerne mener om lovene .... Vi vil vende hver sten i kampen for at der ikke er nogen der falder for 2 års reglen og ender på kontanthjælp

”Behandl os ordentligt selvom vi er arbejdsløse” er nu også på facebook og har 1258 medlemmer med livlig debat og foreningen i fuld gang med at oprette afdelinger i de forskellige byer. Indtil nu er der oprettet afdelinger i 9 byer: Skive, Thisted, Holstebro, Viborg, Randers, Fredericia, Holbæk, Herning og Frederikshavn. Der arbejdes lige nu målrettet på også at oprette afdelinger i Roskilde, Vejle, Århus, Tønder, og Odense ...

Selvom det kunne synes påtrængende i disse krise tider med fortsat voksende arbejdsløshed (ikke mindst blandt 3F medlemmer) og voksende stres og arbejdspress, beskæftiger initiativet sig endnu ikke med kravet om nedsættelse af den daglige arbejdstid. Et centralt krav for arbejdsløshedsbevægelsen, der kunne forene og tilgodeser de arbejdsløse, familierne og de der er i arbejde.

hpj

Land og by

Min kone Vivian og jeg valgte for en måned siden at tilbringe en forlænget weekend i Vestsjælland – på cykel! De lange ture på jernhestene er vi ikke trænet i. Det hænder, at vi tilbagelægger ruten i forbindelse med et familiebesøg på cyklerne. I disse forbindelser opsøger vi stierne – langt væk fra alfarvej; men tæt på dådyr og botanik.

Oplevelserne skærpede vores trang til en længere tur:

- Hvorfor ikke tage på en forlænget weekend på cykel. Vi kan for eksempel overnatte på herberger eller vandrerhjem, udbrød Vivian en dag.

God ide.

Når først Vivian har sat sig noget i hovedet bliver det fulgt til dørs. Interettet blev benyttet flittigt. Ikke mindst vandrerhjemmene blev kigget efter i sømmene. I dag angives med et antal stjerner alt efter kvalitet; men vi fandt også ud af, at tiderne var skiftet: Mange vandrerhjem ligger tæt på kroernes standard, - og det samme gør priserne så også. Alligevel var der penge at spare, og det var jo også ideen med cyklerne.

En torsdag morgen kort tid efter ideen var blevet luftet første gang, trak vi transportmidlerne op af kælderen. Jeg fik til min fødselsdag i marts måned en lækker sportscykel med 7 gear. Vivians ryg har dikteret hende en bedstemorcykel med 3 gear – og tung som bare fa'en. Derfor havde jeg af hensyn til cykeltaskerne monteret et bagagebærer et par dage forinden.

Dagens mål var Holbæks vandrerhjem. Cyklerne fandt frem til Københavns Hovedbanegård, hvor vi benyttede os af, at det var gratis at medbringe cykler med S-toget. Så vi valgte den maksimale distance: Høje Tåstrup station. Turen til og gennem Roskilde skulle blot overstås. Derefter blev sanserne for naturens goder for alvor vakt. Det er jo en hel anderledes intensiv nydelse at opleve naturen på cykel contra bil. Der er tid til at fordøje indtrykkene, og lugte, syns og høresanserne kommer til deres ret. Munkholmbroen blev krydset og vandrerhjemmet nået.

Næste dag blev brugt til et svinke-

ærinde på et modeljernbanemuseum, inden turen gik videre til et visit med overnatning hos en fælles tidligere arbejdskammerat og hans kone. Vi blev i endnu større grad bekræftet af den vestsjællandske skønne natur. De tilbageværende landejendomme var pæne og vedligeholdte. Udenfor Svinninge kom vi forbi et nyrestaureret gods, der viste sig at være ejet af Radiometers tidligere direktør, som i forbindelse med EU-afstemninger er fremkommet med trusler om lønnedgang, hvis vi meldte os ud af EU. Vi spørger os selv om, hvori truslen består? I de snart 40 år vi har været medlem af EF/EU, er reallønnen faldet støt.

Den nye godsejer kunne ikke spoilere vores nydelse. Det var ligesom om tiden var en anden på landet. Tempoet i havearbejdet, hos købmanden eller trafikanterne var markant mindre end i storbyen. Vi var enige om, at hvis det gik meget langsommere, så gik alt i stå; men vi havde jo også tiden for os.

Vi valgte af samme grund pauser ved forskellige grøftekanter. Ved et af åndehullerne standser en bil lidt længere fremme. Føreren sætter i bakgear for at kontakte os. Vores cykeludrustning har ikke kunnet skjule, at vi nok er nogle fortabte københavnere:

- Kan I ikke finde vej?

- Joeh, vi nyder såmænd blot landskabet.

- Det tænkte jeg nok. Det er jo også gratis, grinede han. Han var ikke enestående, - hjælpsomheden var stor. Det var nysgerrigheden også. Det var et udbredt fænomen, at vi blev studeret nøje, når vi trillede forbi de mange venlige og afslappede landbeboere. For en dels vedkommende skabte det så stor interesse, at vi oprigtigt kom i tvivl om hvor meget, der foregår landet.

Da vi næste dag tog de 90 km. hjemad, brugte vi en hel del tid på at bekræfte hinanden i den skønne tur; men vi var samtidigt enige om, at vi ikke har mentaliteten til at bosætte os i landsbyer. Dertil rummer storbyerne deres helt egen betagende puls.

Reno

Krisen accelererer en reaktionær udvikling

Den verdensomspændende kapitalistiske krise forsøges tørret af på såvel folkene i tredjeverdenslandene som på arbejderklassen i de imperialistiske hovedlande – i USA og EU.

Det forårsager i første omgang en drastisk nedgang i leveforholdene, ligesom det i de industrialiserede lande får konsekvenser for klassernes, familiernes og boligernes struktur

Den dybe kapitalistiske krise, som i medierne er reduceret til en 'finansiel krise', har stået på i snart to år. Den marxistisk-leninistiske analyse af kapitalens politiske økonomi er blevet bekræftet. APK har til fulde påvist og underbygget dette – også i stort omfang i Kommunistisk Politik. Følgende er ikke tænkt som en uddybning af dette, men snarere tænkt som et oplæg til diskussion vedrørende nogle udviklingstræk, som hele arbejderklassen og alle progressive i Danmark må forholde sig til. I modsat fald vil kapitalen mere eller mindre uhindret få succes til at gennemføre sit generalangreb, der rummer langt flere konsekvenser, end man måske umiddelbart tænker over.

Omvendt betyder krisen samt dens afledte konsekvenser, at modsætningerne i de kapitalistiske samfund tydeliggøres, hvilket er en vigtig forudsætning for, at arbejderklassen forener sig med større styrke og sammen med allierede er i stand til at slå tilbage og i sidste ende vælte de rådne imperialistiske magter til fordel for socialismen.

Udviklingen vil afdække styrkeforholdet.

I det seneste nummer af Clarté (Nr. 14 juni 2010) fremkommer Andrew Gavin Marshall (forskningsmedarbejder ved Centre for Research on Globalization og studerende ved Simon Fraser University i Canada i politisk økonomi og historie)

med en række spændende teser, som med gavn kan diskuteres. Artiklen – "Vesten og den økonomiske krise" – er bragt i uddrag, men hele artiklen kan læses på engelsk på globalresearch.ca.

Den bestukne middelklasse

Andrew Gavin Marshall (AGM) har det udgangspunkt, at vesten (hermed menes USA, EU og Canada) i årtier har udnyttet og udplyndret resten af verdens folkeslag og ressourcer:

"Såvel historisk set som i vore dage hviler opbygningen af vores samfund, vores rigdom og vores frihed på at udsulte, berøve og myrde millioner af mennesker."

AGM benytter betegnelsen *middelklasse*, som må forstås for de mennesker, der ligger under de rigeste (som ernærer sig som aktionærer, arbejdsgivere, spekulanter eller anden form for snyltere – i marxistisk forstand: borgerskabet) og over de fattigste (arbejdsløse, modtagere af offentlige ydelser, hjemløse m.m. – i marxistisk forstand: den økonomisk dårligst stillede del af arbejderklassen).

'Middelklassen' rummer således den del af arbejderklassen, som er i arbejde, og dertil liberale erhverv (tandlæger, advokater, terapeuter m.v.), intellektuelle (skolelærere, pædagoger m.v.) og småborgere af alle arter. Som det forstås, er 'middelklassen' uhyre spraglet sammensat, men har inden for visse rammer en vis fælles levestandard.

AGM mener, at 'middelklassen' har fået del i udplyndringen af den tredje verden:

"Vi var vidner til en aktiv middelklassens tilblivelse og vækst, en middelklasse, der havde sit udspring i den industrielle revolution, som også kernefamilien voksede frem af. (...) Middelklassens opgave blev at forbruge, ikke nødvendigvis bidrage til at bestemme, hvilken retning samfundet skulle tage."

Gældsoptagelse

Ganske vist forholder AGM sig ikke til de herskendes bestemmende karakter

over denne udvikling, men hans betragtninger er fortsat interessante:

"I de seneste få årtier har middelklassen været tvunget til at overleve på gæld. For at bevare billedet af middelklasse og for fortsat at kunne opfylde sin opgave (dvs. at forbruge) havde middelklassen brug for adgang til kredit og måtte synke ned i en klasse af gældsatte. Nu hvor verden undergår en hurtig social, politisk og økonomisk forandring, er middelklassens dage talte."

AGM formulerer sig ganske vist meget dramatisk, og man kan med rimelighed sætte spørgsmålstegn ved flere udsagn, men han har fat i en lang ende.

Det er en kendsgerning, at vesten gennem rigtig mange år har foregøglet deres befolkninger, at kapitalismen nu var fri for kriser. Der var ingen ende på lyksalighederne. Forbrugsfesten ville fortsætte, så deltag, om du kan. Det er korrekt, at festen blev finansieret af gældsoptagning. Kreditkortene var et effektivt indslag på lånemarkedet – i USA allerede i midten af 60'erne. I 2004 rapporterede det amerikanske tv-selskab PBS:

"Med mere end 641 millioner kreditkort i omløb, som står for ca. 1,5 billioner dollars i forbrugerbetaling, er USA's økonomi helt klart blevet en plastikøkonomi (...) Industriens mest indbringende kunder, dem man søger med kreativ markeds kampagne, er *the revolvers* (de tilbagevendende), de anslået 115 millioner amerikanere med månedlig kreditkortgæld."

De vestlige regeringer har bevidst ført en politik, der via gæld skulle tilvejebringe penge til forbrug hos middelklassen. I Danmark har Fogh-regeringen i det nye århundrede tilskyndet folk til at optage mere gæld i form af lokkende flexlån og afdragsfrie lån. Sikkerheden stod i en kunstig opskrivning af ejendomspriserne, der blev anslået af den offentlige vurdering, som staten selv fastlagde.

Værdien af jord og fast ejendom var blot ikke i overensstemmelse med de af staten fastlagte vurderinger, hvilket Fogh-regeringen var totalt klar over. Hvordan kan værdien af jord og ejendom stige, uden der finder en forbed-

ring sted? Umuligt, men for Fogh og kapitalen var det en nødvendighed for at sikre flowet i forbruget.

Det eneste, de opnåede, var en udskydelse af krisen, som, da den indtraf, var af ulig større dimensioner. Billedet er det samme, uanset hvor i vesten vi kigger hen. Den sammenflettede økonomi i vesten betød, at man i en periode kunne holde hinanden kunstigt oppe, men omvendt ramlede hele kort-huset, da de stærke stater ikke kunne holde nedturen for døren.

Den gængse metode, vestens lande har forsøgt at redde sig ud af krisen på, har været at forsyne bankerne med adskillige blankochecks – eller direkte overtage mindre banker og deres gæld. Mindre aktionærer og kunder bliver i denne proces økonomiske ofre, mens de større oftest slipper med skindet i behold. Staten nationaliserer gælden, som med andre ord påføres skatteborgeren. Gælden er hermed bundet inden for landets grænser. Ejerskabet til bankerne og den daværende gæld er stadig privat og kan flytte, hvorhen de skulle have lyst.

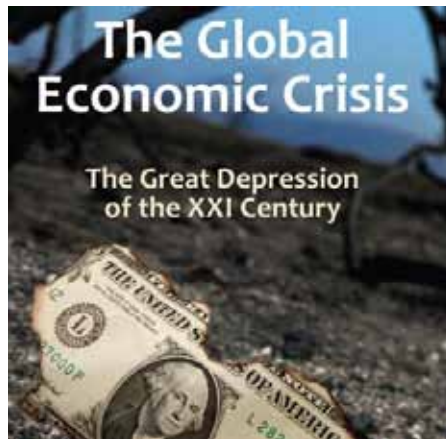
Staterne har altså valgt at privatisere profitten og gøre risikoen til et samfundsanliggende.

Det er næppe en metode, der afskrækker bankerne i deres spekulationer – tværtimod stimuleres de.

Den voldsomt forøgede statslige gældsætning forsøges kompenseret ved en eneste metode: De almindelige borgere skal betale! Det sker ved en privatisering og beskæring af den offentlige sektor. Resterne 'effektiviseres' drastisk. Skattetrykket og brugerbetalingen stiger, mens servicen forringes.

Det bliver værre

AGM har oplagt ret i, at krisen rammer 'middelklassen'. Det kan vi se allerede i dag. Han fastslår ydermere, at krisen langtfra er ovre. Det bliver værre. Alt tyder på det. Eksempelvis er PIG-landene (Portugal, Italien og Grækenland) på trods af milliardhjælp fra EU i fortsat dyb krise. Den økonomiske hjælp har desuden anbragt dem i en politisk spændetrøje, der tvinger dem til at accelerere de økonomiske overgreb på befolkningen. EU har i samme moment etableret en kæmpe fond, der har til formål at være buffer for fremtidige EU-stater,

Ny bog af Andrew Gavin Marshall

der havner i samme situation. Men netop skabelsen af denne fond har betydet, at de øvrige EU-lande har måttet gældsætte sig yderligere, hvilket har trukket dem ud til afgrundens rand.

Ismael Hossein-Zadeh, underviser i økonomi på Drake University i Des Moines, USA, vurderer:

”Mens gældskrisen i de svagere europæiske økonomier som Grækenland, Letland, Litauen, Spanien, Portugal og Irland har nået kritiske stadier, så er de relativt stærkere økonomier i Tyskland, Frankrig og Storbritannien også i fare for gæld og underskudskriser. Faktisk vil gælden i forhold til BNP selv i de mere avancerede økonomier i Europa ifølge en nylig IMF-vurdering snart stige til et gennemsnit på 100 pct.” (Se Kommunistisk Politik nr. 11 2010).

AGM konkluderer:

”Efterhånden som en gældskrise trækker verdens lande ned i gældsslaveri, vil vestens middelklasser miste deres adgang til kredit og blive tvunget til at tilbagebetale deres gæld. Og efterhånden som lande vil bukke under for gældskrisen, vil også middelklassen bryde sammen under den. En klasse, der er skabt og holdt oppe på gæld, er ikke bæredygtig. Vi er på vej ind i en periode med en hastig forandring af klassestrukturen på globalt plan.”

Det er igen dramatisk formuleret. Men hvis ikke arbejderklassen finder sine svar i situationen og handler derefter, så vil der ske en drastisk ”forandring af klassestrukturen på globalt plan”. Borgerskabets håndtering af krisen er i sig selv med til at foretage den. Dertil kan lægges flytning af industrien til lande med billig arbejdskraft samt import af arbejdskraft, som arbejdsgivere underbetaler.

Det betyder første-, anden- og tredje-

rangsarbejdere i arbejde samt flere mennesker på al landsens forskellige slags overførselsindkomster. Det betyder drastisk nedgang i leveforholdene, og det er alt sammen med til at splitte og svække kampkraften – alene i form af en betydelig mindre organisationsgrad.

Der er ikke noget samfundsområde, der vil gå ram forbi. Alt påvirkes i en fascistoid retning: retspolitikken, indvandrer- og flygtningepolitikken – u name it.

Andre konsekvenser

Det vil ramme dybere end som sådan. Vore familiestrukturer er tvunget til at indrette sig på nye vilkår. For at oprette retten til en bolig vil mange være tvunget til sikre en bredere husstandsindkomst, hvilket kan inkludere børn i arbejde eller andre slægtninge. Husstandsindkomsten med det forøgede brug af deltidsarbejde blive sammensat af mange personers små bidrag. Familier har ikke råd til bedsteforældre på plejehjem eller småbørn i institutioner. Parcelhusenes græsplæner bliver til køkkenhaver. Kernefamilien brydes op. Ifølge The Washington Post 18.marts 2010:

”Vi ser allerede nu, at antallet af personer, der bor flere generationer under samme tag i USA, har nået det højeste niveau i 50 år, idet familierne forsøger at klare det ruinerende tab af job og tvangsauktioner.

Under recessionens første år steg antallet af amerikanere, der boede i sådanne flergenerationsfamilier, med 2,6 mio., eller mere end 5 pct. fra 2007 til 2008 (...) Nu lever 49 mio. amerikanere – 16,1 pct. af befolkningen – i hjem med flere generationer. Mange omfatter voksne børn i tyverne.”

I den samme proces vil det internationale monopolborgerskab forrykkes. Som følge af krisen vil nogle miste tempo og tabe værdi og indtægt. En del vil blive fortrængt til nedre lag, mens andre vil styrkes og i takt hermed udvide deres magt – økonomisk som politisk. Nogle mener, at eliten blandt de transnationale monopolister udgøres af omkring 6.000 individer, svarende til en superkapitalist for hver 1.000.000 mennesker.

Der er så at sige lagt i kakkelovnen med nye udfordringer.

Selcuk, Izmir, Tyrkiet

Hvor verdens revolutionære ungdom mødes

Af Kommunistisk Politik

Workshop om situationen i Latinamerika

Den internationale Ungdomslejr's hovedparoler: Arbejde, Fred, Uddannelse

Fodring af 3000 mennesker 3 gange dagligt: et kæmpejob

Hele lejren tog morgenbad i Ægæerhavet

Spørger man en deltager fra et af de tredive deltagende på den internationale antifascistiske og antiimperialistiske ungdomslejr i Tyrkiet om, hvad han/hun oplevede det, vil svaret være: *'Det var fantastisk'*.

Når en dansker først havde overvundet kultur- og varmekokket og fundet ud af, at en morgendukket i Det Ægæiske Hav, som lejren grænsede op til som en stor del af en permanent campingplads, er en fed, forfriskende start på dagen, åbner man sig over for lejren og dens folk og talløse begivenheder. Man finder ud af, at tyrkerne og alle de øvrige lejrdeleger er flinke folk, der er kommet for opleve og erfare noget nyt, som én selv, og at selv en dagtemperatur på 37-38 grader med en bagende middagssol går at håndtere, ikke mindst så tæt på vand. Tyrkerne ler venligt, når man fortæller dem, at vi har haft en usædvanlig lang, varm og tør sommer på hele 25-27 grader, og tænker: Bare prøv Istanbul eller Ankara eller en af de andre storbyer, for slet ikke at tale om landets indre.

Til alt overmål lå lejren ikke bare ved et herligt hav, men også i et område indkranset af bjerge. Tre kilometer derfra ligger oldtidsbyen Efesus, en betydningsfuld havneby igennem århundreder, indtil den blev ødelagt af to jordskælv for mere end 1500 år siden. Det var hjemsted for et af oldtidens syv underværker – Artemis-templet – som nu er en ruin. Efesus er en af de allerstørste attraktioner i

Tyrkiet og virkelig et besøg værd. Mange af deltagerne tog med på ture dertil.

Der var godt 2000 unge fra selve Tyrkiet på lejren – og godt tusind andre tyrkere besøgte den i en weekend eller en enkelt dag. Værten/arrangøren var Arbejdets Ungdom, Arbejderpartiet EMEP's ungdomsorganisation. Der var godt 300 internationale deltagere, mange fra de revolutionære og antiimperialistiske ungdomsorganisationer, tilknyttet deltagerne i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, herunder store grupper fra Ecuador, Brasilien, Frankrig og Spanien. En meget stor delegation på næsten 100 fra nabolandet Grækenland fra organisationen NAP (på engelsk: New Left Current), der i 1990 brød med det græske K'K'E. Der var palæstinensere, libanesere, syrere, tunesere osv. Og der var omkring 400 unge med tyrkiske rødder fra en hel stribe europæiske lande, hvor de fleste er statsborgere: Tyskland, England, Frankrig, Østrig m.fl. Mange af dem organiseret i DIDF. Danmark var repræsenteret med en delegation fra DKU og enkelte andre.

Det var med andre ord et overvældende opbud af militante unge fra alle verdensdele, med en rigdom af erfaringer også fra mange kampe mod imperialismen og den nyliberale offensiv. Og programmet bød på det hele. For en enkelt person var det umuligt at følge med i alt,

Den internationale ungdomslejr 2010 i Selcuk, Tyrkiet, blev en bagende, bragende succes. Omkring 3000 deltog i ti dage i et overdådigt program af musik og kultur og ferieoplevelser. Og ikke mindst politiske diskussioner i plenum, seminarer og workshops, der kom vidt omkring, i en begejstret internationalistisk stemning

hvad lejren havde at byde på. Mange ting måtte nødvendigvis finde sted samtidig, og man kunne ikke nå det hele. Der var store plenumdiskussioner eller koncerter og skuespil, der måske trak fem hundrede deltagere hver. De øvrige deltog i workshops, spillede bold, gik ture, holdt møder eller slappede simpelthen af. Havde man ikke eget telt med, boede man i militærtelte, der blev sat til fornuftig brug, i en af de mange gader, lejren bestod af, opkaldt efter internationale eller tyrkiske revolutionære eller videnskabsfolk – Clara Zetkin, Darwin, J.D. Bernal, Erdal Eren osv. Hver gade fik sit eget liv fra de nationaliteter, der nu boede og mødtes der.

Et sted langt inde i teltbyen fandt man hovedkvarteret for lejravisen, der udkom dagligt på tyr-

kisk og engelsk med nyheder og programmet for dagen. Det var også derfra, tv-udsendelserne blev redigeret og sendt. Hver aften ved midnat startede lejr-tv'et med reportager fra dagens møder, kulturarrangementer og interviews med deltagere. Det var også starten på nattens fest. Nogle gange blev den hen mod fem, før der faldt helt ro på.

Arbejderpartiet EMEP blev stiftet i 1995. Det udgiver dagbladet Evrensel, som hver dag på bagsiden bragte reportager fra lejren. Deres landsdækkende tv-kanal Hayat TV, der som avisen har hovedkvarter i Istanbul, bragte også daglige indslag fra lejren, kulturelle indslag, men man dækkede også de store plenumdiskussioner som 'Krise, fattigdom og fremtiden', 'Krig, fred og imperialismen' eller konferencen om Mellelmøsten.

Forskellige seminarer præsenterede en række problemstillinger, som det kurdiske spørgsmål, TEKEL-arbejdernes kamp, krisen i Grækenland osv. De forskellige ungdomsorganisationer præsenterede deres lande. En af lejrens hovedtaler blev holdt af den ansvarlige udgiver af Evrensel, Ihsan Caralan. Også formanden for EMEP, Levant Tüzel, hilste lejren. Blandt gæstetalerne var også tyske parlamentsmedlemmer fra partiet Die Linke, der bl.a. talte mod den tyske krigsdeltagelse i Afghanistan.

Arbejderpartiet Kommunisternes tidligere formand Dorte Grenaa og Kommunistisk Politik's redaktør Klaus Riis holdt korte hilsener til lejren, der understregede både den nationale og globale betydning af de internationale ungdomslejre. Den danske kommunistiske ungdom har to gange været værter for lejren, der afholdes på forskellige kontinenter hvert andet år. Første gang var på festivalpladsen i Roskilde i 1982, anden gang var for fire år siden på Isterød Højskole i Nordsjælland.

Dorte Grenaa fremhævede den revolutionære energi og viljen til at skabe en anden fremtid, som lejren var gennemsyret af, mens Klaus Riis understregede, at den nuværende generation af unge vil blive sat på hårde prøver, fordi imperialismens og nyliberalismens offensiv intensiveres:

- Men det betyder også, at vi lever i revolutionære tider, hvor der vil opstå nye muligheder for at realisere vores drømme om et andet samfund, sagde han.

Troen på en anden fremtid gennemsyrede deltagerne og præsentationerne af aktiviteterne. Den latinamerikanske aften gav selvfølgelig den revolutionære entusiasme ben at gå på. Men gejsten var global. Det afspejler sig også i slutdokumentet fra lejren, som blev vedtaget af ungdomsdelegationerne. Det besluttedes også, at værtslandet næste gang – i 2012 – bliver Venezuela.

APK:

Hilsen til International Ungdomslejr 2010

Revolutionær ungdom 2010

Kære unge kammerater og venner –

Lige nu er International Ungdomslejr jordens centrum, stedet, hvor verdens revolutionære fremtid trækkes op, hvor grunden lægges til en mere retfærdig og en lykkeligere fremtid end den forfærdelige imperialistiske nutid af krise og krig.

Den store albanske marxistisk-leninistiske revolutionære kammerat Enver Hoxha betonede, at imperialismens hovedtendens var uddybningen af dens almene krise, og følgelig er revolutionen i dag ikke bare en drøm eller en forhåbning, men ”et spørgsmål, der er taget op til løsning”.

Hvor sandt det er! Verdens unge i dag, som af orientering er internationalistisk, har set de falske løfter om den såkaldte nye verdensorden afsløret som demagogiske løgne.

Verden er ikke blevet til et godt hjem for mennesker. Den er ikke blevet fredelig, den har ikke sikret blomstrende fremgang for folkene. Tværtimod: Aldrig før i menneskehedens historie

har der eksisteret en sådan kløft mellem de superrige, megamilliardærerne, og det store flertal i verden, som lever hårde liv i nød og må prise sig lykkelige, om bare deres familier overlever. Aldrig før har der eksisteret en global udbytning af sådanne proportioner. Imperialismen og monopolerne har bidt sig fast i halsen på arbejderne og folkene, og suger deres blod og deres sved.

Den økonomiske verdenskrise, som udbrød i 2008 og stadig er meget akut, beviste, at de honningsøde kapitalistiske fraser er falske. Kapitalismen tilbyder ikke endeløse muligheder for dem, som forstår at gribe dens chancer. De unge vil ikke nødvendigvis være bedre stillet end deres forældre. I dette øjeblik forsøger det herskende bourgeoisie i mange lande at vælte den kapitalistiske krises byrder over på arbejderne, kvinderne, de unge.

Ingen af arbejderne rettigheder eller opnåede reformer, der er vundet i årtiers eller tilmed næsten to hundrede års hårde klassekampe, er sikrede for evig tid. De er målet for de neoliberale angreb, som har fået ny næring og er blevet intensiverede af kapitalisternes og deres staters bestræbelser på at overvinde krisen på *deres* måde – til skade for de fleste og til skade for deres samfunds fremtid.

De nye kolonikrige, der udkæmpes om jord, olie og overherredømme, er ikke

noget, der hører en barbarisk fortid til, men lige præcis dagens imperialistiske dagsorden – med USA i spidsen, fulgt af Den Europæiske Union, det imperialistiske Rusland, Kina osv.

Barbari er et udtalt og levende træk ved imperialismen i dag, som det ses af drabene på civile i Irak, Afghanistan eller Gaza, af torturen i Abu Ghraib eller Guantanamo, eller af den lovløse zionistiske massakre på ubevæbnede nødhjælpsarbejdere på det tyrkiske skib *Mavi Marmara* i internationalt farvand.

De imperialistiske aggressionskrige er den største forbrydelse mod menneskeheden.

Et system, som avler krige, fattigdom og endeløse lidelser, kan umuligt oprettholdes. Det er sandt, at der er en tendens hen imod krig og fascisme i de imperialistiske og krigsførende kapitalistiske stater, som bliver til politistater, som det kan iagttages i EU-landene. Men disse udviklinger bør ikke tages som et udtryk for disse staters store styrke. Reelt set understreger deres militarisering deres svaghed og deres frygt for folkenes kamp, for arbejderklassen og ungdommen. Kapitalismens almene krise er blevet til en legitimitetskrise for det dette udløbne sociale og økonomiske system, en krise for dets grund og ret til at eksistere.

Ungdommen overalt i verden, på alle kontinenter, er de første, som går på

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

En af teltgaderne – denne opkaldt efter Clara Zetkin

Ungdomslejren i madkø

barrikaderne for at kæmpe imod imperialismens stadig voldsommere nyliberale angreb og væbnede aggressioner. Denne generation udmærker sig allerede med ære i den revolutionære kamp og befrielseskampen. Det gælder i Palæstina, Afghanistan, Irak, det gælder i de latinamerikanske lande, som kæmper for at befri sig for den amerikanske imperialismes dominans og finde vejen til socialisme, det gælder i de kriseplagede EU-lande som Grækenland, Spanien, Frankrig eller i Danmark.

Den progressive danske ungdom har forsvaret sine rettigheder, sine tilkæmpede fremgange, imod krig, imod politistatens udvikling, imod racisme, og imod politisk og religiøs reaktion.

I – verdens progressive og revolutionære ungdom – kæmper for de basale ting, for livets enkle størrelser, som kapitalismen og imperialismen har gjort det næsten umuligt at opnå: uddannelse, arbejde, et liv uden krige, et liv med konstante fremgange, uden

kriser, uden udbytning.

De internationale ungdomslejre mod fascisme og imperialismen har spillet en stor rolle ved styrkelsen af ungdommens kamp og ikke mindst i at styrke kampens internationalistiske ånd. Den er mere nødvendig end nogensinde.

I – den revolutionære ungdom – vil i verdens marxistisk-leninistiske kommunistiske partier finde de virkelige forkæmpere for den sociale revolution og folkernes befrielse fra imperialismens åg og nykolonialistisk undertrykkelse. Vores partier har dannet og kæmper sammen i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, som er den eneste kraft for socialisme og revolution i verden i dag, som er i stand til at handle i enhed og fællesskab i verdensmålestok. Denne bevægelse vokser over hele verden, fordi de komplekse, vanskelige og ustabile situationer kræver den visionære og kompromisløse ledelse af arbejderklassepartier, som er væbnede med Marx', Engels', Lenins og Stalins

videnskabelige teori.

Kun anført af sådanne partier kan revolutionen finde vejen til sejr, når revolutionære situationer opstår. Kun sådanne partier kan føre an i opbygningen af ægte socialistiske samfund, som med nødvendighed vil afløse de rådne og dødsdømte kapitalistiske og imperialistiske karikaturer af retfærdige og menneskelige samfund, som praler af deres enorme rigdomme, men ikke forstår matematik nok til at fordele den retfærdigt og ligeligt.

**Længe leve
verdens progressive og
revolutionære ungdoms kamp!**

**Ned med
kapitalismen og imperialismen!**

**Længe leve den
proletariske internationalisme
og internationale solidaritet!**

København 2. august 2010

Sluterklæring fra det internationale seminar om revolutionens udfordringer i Latinamerika Quito den 16. juli 2010

En lang række revolutionære partier og bevægelser fra hele Latinamerika, og også fra Rusland og Filippinerne, deltog i år på den årlige konference i Quito, som analyserer den revolutionære kamps betingelser og bygger enhed mellem revolutionære strømninger i kampen mod imperialismen

Trods det internationale borgerskabs desperate indsats for at få en ende på krisen i det kapitalistiske system, og på trods af ”optimistiske” analyser fra de borgerlige økonomer, der allerede for måneder siden har spået krisens ende og starten på et nyt økonomisk opsving, ser vi i dag nye momenter til, hvordan systemkrisen, som startede i slutningen af 2008 i USA, og som snart omfattede de største økonomier, og hvis virkninger følte over hele verden, bliver endnu dybere.

Udviklingen af dette fænomen har skabt indtryk af, at krisen havde sin årsag i finanssektoren, men det er en overproduktionskrise af forbrugsvarer. Som det blev sagt på vores forrige seminar, ligger årsagen i modsætningen mellem produktionens samfundsmæssige karakter og den private tilegnelse af rigdom og gods, som træder frem som den grundlæggende modsigelse i det kapitalistiske, imperialistiske herredømme.

I vores type af lande har virkningerne af den internationale krise sat yderligere fart i en proces med ødelæggelse af produktivitetstrækter, national kapital, indenlandsk industri og arbejdspladser. Vore landsmænd tvinges i tusindvis til at rejse hjemmefra for at sælge sin arbejdskraft i mere udviklede kapitalistiske lande, hvor de er ofre for ekstrem udbytning og fremmedfjendtlig og racistisk politik.

Akkurat som før i tiden prøver det

internationale borgerskab at vælte virkemidlerne til økonomisk stabilisering af systemet og deres forretningsvirksomhed over på skuldrene af arbejderne og folket. Et levende eksempel er kravene om stramninger fra Den Internationale Valutafond, Den Europæiske Centralbank og regeringerne i Grækenland og Spanien, som rammer arbejderne i de lande hårdt.

Men folk forsoner sig ikke med disse tiltag. De kæmper imod. I disse dage, og specielt i Europa, spiller arbejderklassen en nøglerolle i modstanden og mobiliserer under parolen om, at ”krisen skal betales af kapitalisterne, der har ansvaret for den, ikke af arbejderne”. Også i Amerika, Asien og Afrika er der en folkelig modstand mod krisen og dem, der beriger sig på den.

”Givet sin størrelse og intensitet er det den alvorligste krise i kapitalismens historie, men systemet vil ikke falde sammen af sig selv”

Givet sin størrelse og intensitet er det den alvorligste krise i kapitalismens historie, men systemet vil ikke falde sammen af sig selv. De historiske erfaringer viser, at systemet har evner til at komme til hæfterne igen. Men det står dog helt klart, at krisens negative følger medfører, at folks mistillid til kapitalismen vokser. Det skaber bedre vilkår for

revolutionært arbejde. Masserne forstår, at der ikke findes nogen løsning inden for rammerne af dette dekadente system – at socialismen er alternativet for menneskehedens fremskridt og udvikling. Der er ingen tvivl om, at krisen skaber grundlag for en fremgang for de revolutionære kræfter.

Ved siden af denne udvikling foregår der i Latinamerika en vigtig

proces, hvor den politiske bevidsthed udvikles blandt folkene, der på forskellige niveauer har været i stand til at identificere og isolere talsmændene og forsvarerne af den griske nyliberalisme. I kampens hede er en demokratisk og progressiv venstretendens frem, som har ført til ændring af de sociale og politiske styrkeforhold i regionen. De demokratiske og progressive regeringer, der findes her, er resultat af og udtryk for det nye scenarie. Men begrænsningerne er også indlysende. Ser vi bort fra disse regerings talemåder, så tjener deres præstationer med én undtagelse kun til at styrke det herskende system.

De politiske forhold i Latinamerika er gunstige for revolutionen, for det er ikke nogen tilfældighed, at borgerskabet afprøver forskellige mekanismer for at stoppe massernes kamp eller afspore den fra sine mål. Gamle teorier støves af, og fra den folkelige bevægelse og uden for den (inklusive regeringer anset som progressive) fremholdes det preserende behov for samfundsendringer, der dog bør ske via reformer inden for de institutionelle rammer, idet man respekterer de demokratiske mekanismer og kanaler. Selvfølgelig er der tale om institutioner og et demokrati undfanget af og administreret af bankfolk, storkapitalister og godsejere, dvs. af udbytterklasserne.

Den konstitutionelle og pacifistiske

Den internationale bevægelse

diskurs, der taler om social og national forsoning, har til formål at forhindre, at massernes bevidsthed går i revolutionær retning. Man vil have masserne til at tro på reformer inden for rammerne af kapitalismen som en måde til at løse problemerne. De revolutionære ved, at reformer, uden at magten ligger i arbejderne hænder, ikke kan spille nogen revolutionær rolle og ikke gøre kål på menneskers udbytning af andre mennesker. Derved er social befrielse ikke mulig. Vi slås for massernes krav om materielle og politiske reformer, som er akut nødvendige for at forbedre levevilkårene, men ser dem absolut ikke som en definitiv løsning på folkets problemer. Det at indskrænke kampen til reformer er det samme som at fæste tiltro til kapitalismen. Det er at spille magthavernes spil, at henfalde til reformisme og acceptere de herskende klassers socialpolitiske virkemidler. Politisk set kæmper vi for reformer som middel til at samle kræfterne til revolutionen.

”Arbejderne og folkene må overvinde sirenesangene om fredelige revolutioner, om medborgerdemokrati eller om en socialisme for det 21. århundrede”

Arbejderne og folkene må overvinde sirenesangene om fredelige revolutioner, medborgerdemokrati eller om en socialisme for det 21. århundrede. Dette er politiske tilnærmelser, som er forenelige med kapitalismen, fordi de ikke tager skridt for at vælte hjørnesteinen, dette system er bygget på: privat ejerskab til produktionsmidlerne. Vi må ende borgerskabet på revolutionær vis, dvs. erobre magten. For at klare det opmuntrer vi til alle former for kamp, og vi arbejder for at indlemme alle klasser, samfundslag og grupper, som berøres af kapitalismen, og som har interesse i social revolution.

Udviklingen af massekampen er et vigtigt særtræk ved det politiske liv i de latinamerikanske lande. Arbejdere, ungdom og folk generelt slås for social forandring, de presser på for at få de progressive regeringer til at gå længere og radikaliserer deres programmer, de slås imod imperialismen, specielt USA-imperialismens interventionspolitik,

modsatte sig tilstedeværelsen af yankee-militærbaser og protesterer mod de udenlandske monopolders plyndring af naturressourcer. Man kræver anerkendelse af nationale rettigheder for de indfødte osv. igennem aktioner, som bliver undertrykt med vold af regeringerne.

Vi noterer os, at det sker sideløbende med den antikommunistiske offensiv, kriminaliseringen af den folkelige protest og politiske og sociale ledere med det sigte at skræmme masserne og stoppe kampen. I Argentina, Chile, Ecuador og Peru foregår denne proces. I andre tilfælde opmuntrer de herskende klasser til angreb fra paramilitære grupper, der slår til mod og bortfører populære ledere og forkæmpere i Colombia, Honduras, Mexico og Brasilien, men også i Rusland og Filippinerne og andre steder.

Borgerskabet, socialdemokrater eller nyliberale, dæmoniserer de folkelige kampe og kalder dem for terrorhandlinger, destabilisering eller sabotage. Enhver, der udfordrer status quo, bliver fordømt som terrorist. I fredens navn nægtes folket retten til at gøre oprør. Påskuddet er, at man må undgå brug af vold, samtidig som der til enhver tid i virkeligheden udøves vold mod folket.

De lokale herskerklasser og imperialismen er ansvarlige for sult, arbejdsløshed, tilbagestående og udenlandsk afhængighed. De er vore fjender og revolutions angrebsmål. Men for at konfrontere og bekæmpe dem, for at gøre ende på afhængigheden, behøver vi en bred enhedsfront af arbejderne og folket, af demokrater og venstreorienterede, at revolutionære og alle sociale og politiske kræfter, der har interesse i social forandring. Kampen for social og national befrielse kræver også en stor anti-imperialistisk enhedsfront imellem folkene, som især kommer til udtryk i kampen mod alle former for udenlandsk dominans og i forsvaret af vore landes suverænitet og nationale rettigheder.

Vi, der deltager på det 14. Internationale Seminar, gentager vore internationale forpligtigelser: Vi lover at arbejde for broderskab og solidaritet mellem folkene, arbejde for at bringe dem frem til sejr. Det, at revolutionen triumferer i vore respektive lande, er det bedste

bidrag til verdensrevolutionen.

Forskellige politiske kræfter har været samlet til dette arrangement, der har givet anledning til åbent og ærligt at fremlægge og diskutere vore synspunkter. Det har været en yderst nyttig prøve, der bør gentages i vore respektive lande. Vi har mange emner at drøfte i den kommende tid, så vi indkalder til det 15. Internationale Seminar om revolutionære udfordringer i Latinamerika i 2011.

Argentinas Kommunistiske Revolutionære Parti
Partido Revolucionario/Revolutionært Parti (Marxistisk-Leninistisk), Argentina
Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR)
Colombias Kommunistiske Parti (Marxistisk-Leninistisk)
Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti (PCMLE)
Folkets Demokratiske Bevægelse (MPD), Ecuador
Ecuadors Revolutionære Ungdomsforbund (JRE), Ecuador
Arbejdernes Faglige Landsorganisation (UGT), Ecuador
Kvindeforbundet for forandring, Ecuador
Folkefronten (Frente Popular), Ecuador
Den Revolutionære Nationaldemokratiske Front (FDRN), Filippinerne
Den Latinamerikanske Komite for Solidaritet med Haitis Folk
Folkefronten til Befrielse af Haiti
Mexicos Kommunistiske Parti (Marxist-Leninistisk)
Mexicos Socialistiske Folkeparti, Mexico
Den Revolutionære Folkefront (Frente Popular), Mexico
Perus Marxistisk-leninistiske Parti
Perus Proletariske Parti (Partido Proletario)
Arbejdets Kommunistiske Parti, Dominikanske Republik
Bevægelsen for Uafhængighed, Enhed og Forandring (MIUCA), Dominikanske Republik
Global Retfærd (Justicia Global), Dominikanske Republik
Patriotisk Koordinering (Coordinadora Patriótica), Dominikanske Republik
Sovjetunionens Kommunistiske Parti (bolsjevikkerne), Rusland
Bevægelsen Manuelita Sáenz (Sucre), Venezuela
Movimiento Gayones, Venezuela
Movimiento de Educación para la Emancipación, Venezuela
Juventud del Consejo político Obrero, Venezuela
Centro de Formación e Investigación Professor Franklin Giménez, Venezuela
Venezuelas Kommunistiske Parti (Marxistisk-Leninistisk), Venezuela

Nedenstående tekst af Lenin om marxisme og revisionisme må siges at have bestået 'historiens prøve' til fulde. Teksten, der er over 100 år gammel, rammer også i dag plet i sin beskrivelse af revisionismen, og den opportunistiske revisionismes rødder i de småborgerlige samfundslag.

Som Lenin beskriver, er revisionismen uundgåelig under kapitalismen fordi dens basis, de småborgerlige lag, vil fortsætte med at eksistere, og et af det marxistiske-leninistiske partis opgaver vil derfor til stadighed være at orientere sig om og bekæmpe sådanne strømninger, indenfor partiet selv såvel som i arbejderklassen.

Hvor Lenins revisionistiske modstandere udviklede sig til utilslørede reformister, påberåber den senere tids -moderne- revisionister sig fortsat at hæve marxismens og kommunismens fane, og håber derved på arbejdsro mens de saver flagstangen over. I Danmark har den opportunistiske revisionisme pt. en platform i hele 3 partier, DKP, KPID og KP. Af disse er sidstnævnte parti et 'resultat' af splittelsen af DKP/ML, hvor en opportunistisk klike på en kongres i 1997 fik gjort kål på marxismen-leninismen i det parti. Dette gjorde den med nogle af opportunismens velkendte varemærker når det kommer til partikampe i ML-partier, nemlig kup-metoder og falske tilkendegivelser om at være marxister-leninister.

V.I.Lenin:

Fra 'Marxisme og revisionisme', 1894

Et naturligt supplement til revisionismens økonomiske og politiske tendenser var dens stilling til den socialistiske bevægelses endemål. »Det endelige mål er intet, bevægelsen alt« - disse bevingede ord af Bernstein giver bedre udtryk for revisionismens væsen end mange lange redegørelser. At fastlægge sin handlemåde fra tilfælde til tilfælde, tilpasse sig dagens begivenheder, tilpasse sig vendinger i politiske bagatelspørgsmål, glemme proletariatets grundinteresser og grundtrækene i hele det kapitalistiske system, i hele den kapitalistiske evolution, ofre disse grundinteresser for virkelige eller indbildte døgnfordele - sådan er den revisionistiske politik.

Og af denne politik væsen fremgår det klart, at den kan antage en uendelig mangfoldighed af former, og at ethvert nogenlunde »nyt« spørgsmål, enhver nogenlunde uventet og uforudset vending i begivenhederne, selv om denne vending kun ændrer udviklingens grundlinie i miniaturemålestok og for en ganske kort tid, uvægerligt vil kalde den ene eller anden afart af revisionisme til live.

Revisionismens uundgåelighed er betinget af dens klasserødder i det moderne samfund. Revisionismen er en international foreteelse. For enhver

nogenlunde velunderrettet og tænkende socialist kan der ikke være ringeste tvivl om, at forholdet mellem ortodokse og bernsteinianere i Tyskland, guesdister og jaurésister (nu især broussister) i Frankrig, den Socialdemokratiske Føderation og det uafhængige Arbejderparti i England, Brouckère og Vandervelde i Belgien, integralister og reformister i Italien, bolsjevikker og mensjevikker i Rusland, overalt er væsentligt af samme art, trods en uhyre mangfoldighed af nationale betingelser og historiske

momenter i alle disse landes nuværende tilstand.

»Skellet« i vor tids internationale socialisme følger allerede nu i det væsentlige samme linie i de forskellige lande i verden og dokumenterer derved et stort fremskridt sammenlignet med tilstanden for 30-40 år siden, da det i de forskellige lande ikke var ensartede tendenser inden for en fælles international socialisme, der kæmpede mod hinanden. Også den »revisionisme fra venstre«, der i dag træder frem i de romanske lande som »revolutionær syndikalisme«, tilpasser sig ligeledes til marxismen, idet den vil »korrigere« den: Labriola i Italien og Lagardelle i Frankrig påberåber sig uafbrudt en rigtigt forstået Marx i modsætning til en misforstået Marx.

Vi kan ikke her drøfte denne revisionismes ideologiske indhold; den er langtfra så udviklet endnu som den opportunistiske revisionisme, den har ikke bredt sig internationalt og har ikke haft et eneste stort praktisk sammenstød med et socialistisk parti i noget land. Vi begrænser os derfor til den »revisionisme fra højre«, som blev skitseret ovenfor.

Hvori ligger det, at den er uundgåelig i det kapitalistiske samfund? Hvorfor

--Faktaboks

Teksten 'Marxisme og revisionisme' kan læses i sin helhed på Oktobers hjemmeside. Her er samtlige af 'Lenins udvalgte værker' (De røde) fra Tidens forlag nu lagt op i PDF-format til fri afbenyttelse. At dette arbejde har været muligt er bl.a. et resultat af investeringen i det nye (trykke)materiel der også har bragt farver til Kommunistisk Politik. Vi vil opfordre vores læsere til at besøge det marxistiske bibliotek, hvor Lenins udvalgte værker nu er tilføjet blandt andre klassiske marxistiske tekster. Se: oktobernet.dk
Direkte link: apk2000.dk/oktobernet/lenin-udv/lenin-udvda.htm

bunder den dybere end forskellene mellem kapitalismens nationale ejendommeligheder og udviklingstrin?

Fordi der i ethvert kapitalistisk land ved siden af proletariatet findes brede lag af småborgere, af småbesiddere.

Kapitalismen fødtes og fødes stadig af småproduktion. Det er uafvendeligt, at kapitalismen atter og atter skaber en hel række »mellemlag« (vedhæng til fabrikken, hjemmearbejde, små værksteder spredt ud over landet for at tilfredsstille f.eks. den store cykel- og automobilindustri krav osv.). Disse nye småproducenter bliver lige så uafvendeligt kastet ud i proletariatets rækker igen. Det er ganske naturligt, at en småborgerlig verdensanskuelse atter og atter bryder igennem i bredt favnende arbejderpartier. Det er ganske naturligt, at det må være sådan, og altid vil være sådan lige til den proletariske revolutions store vendepunkt, for det vil være en stor fejl at tro, at en »fuldstændig« proletarisering af befolkningens flertal er nødvendig, for at en sådan revolution kan gennemføres. Det, vi nu så hyppigt oplever rent ideologisk: polemikken mod de teoretiske »forbedringer« af Marx, det, der i praksis kun bryder igennem i enkelte detailspørgsmål i arbejderbevægelsen som taktiske uoverensstemmelser med revisionisme og spaltninger på dette grundlag - det vil arbejderklassen uvægerligt komme til at opleve endnu en gang i langt, langt større målestok, når den proletariske revolution skærper alle stridsspørgsmål, koncentrerer alle uoverensstemmelser på punkter, der har den mest umiddelbare betydning for fastlæggelsen af massernes optræden, og tvinger proletariatet til midt i kampens larm at skille ven fra fjende og feje dårlige forbundsfæller til side for at kunne tilføje fjenden afgørende slag.

Den revolutionære marxismes ideologiske kamp mod revisionismen ved slutningen af det 19. århundrede er kun forspillet til proletariatets store revolutionære kampe; trods alle småborger-skabets svingninger og svagheder er proletariatet på vej fremad til den fuldstændige sejr for sin sag.

*Skrevet foråret-sommeren 1894.
Trykt i 1894 på hektograf.*

Kosova, uafhængigheden og imperialismen

Af GHK

Hvad vil være en rigtig marxistisk-leninistisk position i forhold til det albanske Kosova og dets fremtidige status?

økonomisk og kulturmæssigt.

Samtidig var Albanien siden 1918 stort set et italiensk protektorat. Derfor gjorde Zogs regering heller ikke synderlig modstand, da Mussolini indtog Albanien i 1939.

Den 22. juli 2010 erklærede Den Internationale Domstol i Haag, at Kosovas løsrivelse fra Serbien i februar 2008 var lovlig. Så først vil jeg sige tillykke til Kosova-albanerne for deres længe tilkæmpede frihed fra Serbien.

Men er Kosova reelt frit? Svaret er nej. I stedet for den lokale serbiske imperialisme hører de nu under den euro-amerikanske imperialisme. Kosova er blevet til en euro-amerikansk koloni.

Kosovas historie de seneste 100 år

I Kosova har der i over tusinde år været albansk flertal, men i løbet af næsten lige så mange år har området været under Det Osmanniske Rige sammen med "det egentlige Albanien". I 1912 erklærede Albanien uafhængighed efter et oprør, som startede i 1908. Serbien, Grækenland, Rumænien og Bulgarien udnyttede straks Det Osmanniske Riges svækkede position på Balkan til at tilkæmpe sig mere indflydelse, bl.a. erobrede Serbien Kosova fra albanerne.

I 1913 og igen i 1918 (mener jeg i hvert fald) besluttede de sejrende (efter 1. verdenskrig) euro-amerikanske imperialistmagter, at Kosova skulle tilhøre Serbien (som kalder provinsen "Kosovo", men i respekt for albanerne har jeg valgt at bruge det albanske navn "Kosova").

Det var albanerne forståeligt nok ikke særligt glade for, og serbernes hårdhændede behandling af Kosova-albanerne gjorde det ikke bedre. Serbien (Jugoslavien) ville rense området for albanere ved at tvangssende dem til Albanien og Tyrkiet. Albanerne (og andre ikke-slaviske folk i Jugoslavien) blev også undertrykt

Da Italien også havde kontrol over Jugoslavien, kunne de give Kosova til det italienske styrede Albanien. Der var en del albanske nationalister, der støttede italienerne pga. det, men der var også nogle nationalister, der kæmpede imod besættelsesmagten. De mest berømte af disse var Balli Kombëtar (Den Nationale Front), som dog i 1942-1943 gik over på Italiens og Tysklands side (efter Tysklands overtagelse af Albanien i 1943) for sammen at bekæmpe den stigende "kommunistiske trussel" fra Enver Hoxhas kommunistiske partisaner.

I november 1944 erobrede kommunisterne dog Tirana, og omtrent på det tidspunkt blev de fascistiske styrker også drevet ud af Jugoslavien af Titos partisaner.

Enver Hoxhas regering overgav Kosova tilbage til Jugoslavien (rettere sagt Jugoslaviens serbiske delstat), i håb om at der snart ville finde en aftale sted "mellem to venskabelige socialistiske regeringer" om overdragelse af Kosova til Albanien. Det viste sig dog hurtigt, at om ikke Tito så i hvert fald serbiske nationalister som Rankovic havde andre planer. Rankovic var lederen af politiet i Jugoslavien fra 1944/1945 (er ikke sikker) til 1966. Han fortsatte den gamle serbisk-chauvinistiske politik over for Kosova-albanerne; bl.a. var de ledende embedsmænd i Kosova serbere, og Kosova-albanerne blev igen presset til at udvandre til Tyrkiet.

Efter at Rankovic faldt i unåde hos Tito i 1966 (dog ikke pga. Kosova), samt efter Kosova-albanske demonstrationer i 1968 fik Kosova-albanerne det meget bedre, og efter den nye forfatning i 1974 fik Kosova udstrakt selvstyre. Kun *de jure* var de

ikke en selvstændig republik.

Men selvom Kosova-albanerne havde udstrakt selvstyre, så var det selvstyre bygget op om Jugoslavien og altså ikke omkring den serbiske delstat i Jugoslavien.

Ud over det var Kosovos manglende republik-status med til at få albanerne til at føle sig behandlet som andenrangsborgere. Den høje arbejdsløshed i Kosova viste, at albanerne stadigvæk blev økonomisk undertrykt i Jugoslavien.

I 1981 var der en demonstration i Kosova for at få republik-status. Demonstrationen blev slået ned med hård hånd, og i løbet af 80'erne blev Kosova-albanernes rettigheder taget fra dem igen en efter en. I 1989 erklærede den serbiske præsident Milosevic, at han ville "beskytte serberne" i Kosova, som ifølge den serbisk-nationalistiske propaganda blev undertrykt af albanerne.

I løbet af de næste to år faldt Jugoslavien sammen i ét stort kaos, og den gale, storserbiske fascist og imperialist Milosevic genoptog undertrykkelsen af Kosova-albanerne; bl.a. blev deres selvstyreparlament opløst i 1990 (efter det d. 2. juli 1990 erklærede uafhængighed fra Serbien).

Albanerne begyndte nu først en ikke-voldelig kamp, men da det ikke virkede, blev den mere og mere voldelig og resulterede bl.a. i, at Kosovos Befrielseshær, som var oprettet i 1990, fra 1996 blev den dominerende Kosova-albanske befrielsesgruppe. Kosovos Befrielseshær var på USA's terrorliste frem til 1998, hvor den blev fjernet, og i løbet af de næste par år blev den gjort til ven af USA, da USA kunne udnytte Kosova-albanernes kamp for frihed til at udstrække sin dominans i Balkan.

Efter NATOs (læs USA's) invasion af Serbien i 1999 (officielt for at "redde Kosova-albanerne fra et folkemord") blev Kosova til et FN- (læs USA-) protektorat.

Med støtte fra USA og EU erklærede Kosova igen sin selvstændighed i februar 2008.

Kosova – et frit land?

Selvom naive folk godt kan forledes til at tro, at USA intervererede i Jugosla-

vien for Kosova-albanernes skyld (og i Irak for de irakiske kurderes skyld), kan vi som marxister-leninister ikke acceptere den forklaring. Svaret er, at den amerikanske regering i realiteten er fuldstændig ligeglad med det albanske folk, det kurdiske folk (som jo stadig bliver undertrykt af USA's gode ven Tyrkiet) samt det tibetanske folk. USA forbarmer sig, over hvem de vil, og viser nåde, mod hvem de vil, eller rettere sagt, hvis det tjener USA's imperialistiske interesser.

Siden 1999 blev Kosova åbnet op for euro-amerikanske investeringer, som nu dominerer Kosovos økonomi og har gjort Kosova til deres nyliberale "koloni", med et flag, der mest af alt minder om EU's eget (i stedet for den albanske ørn).

Ud over det spiller Kosova også en vigtig rolle for kriminelle handlinger som opiumshandlen og kvindehandlen, og de mafiafolk, der tjener penge på det, har ikke så få kontakter med "den lovlige kapital" endda.

Serberne bliver også udsat for hævn fra Kosova-albanernes side, hvilket bidrager til at puste til den gamle strid mellem albanerne og serberne.

Den marxistisk-leninistiske position over for Kosova

Kosova er som sagt ikke et reelt frit land, men skal vi marxister-leninister så råbe i kor med DF og alskens revisionistisk pak, at "Kosovo er serbisk!" [serbisk stavemåde med vilje?]

Nej, det bør vi ikke. Serbien har gennem tiden vist, at de ikke kan garantere Kosova-albanerne ordentlige rettigheder.

Kosova-albanerne bør befri sig fra den euro-amerikanske imperialisme, men de bør så sandelig heller ikke overgive sig til den serbiske lokale imperialisme, støttet af den russiske og kinesiske imperialisme. I stedet bør de sammen med Albanien og Serbien forsøge at lave en aftale ligesom den mellem Danmark og Tyskland i 1919, der løste Slesvig-Holsten-spørgsmålet, for bl.a. er der et serbisk flertal i den nordlige del af Kosova, som retfærdigvis bør tilhøre Serbien. Resten af Kosova kan

så blive en del af Albanien (ikke fordi vi marxister-leninister støtter den storalbanske drøm, da vi jo heller ikke forlanger hele Kosova-regionen samt de regioner i Grækenland og Makedonien med store albanske mindretal til Albanien, men fordi det vil være i overensstemmelse med den marxistisk-leninistiske lære om nationernes selvbestemmelsesret).

Man kan måske udmærket forstå, at Kosova-albanerne har et godt forhold til USA (ligesom de irakiske kurdere, eller på samme måde man kan forstå sydosseternes og abkhasernes gode forhold til Rusland), men så længe de er underlagt den euro-amerikanske imperialisme (og mht. sydosseterne og abkhaserne den russiske imperialisme), har de ikke reel frihed som nation.

Så: Længe leve et frit og uafhængigt albansk Kosova! Frit fra serbisk og euro-amerikansk imperialisme! Må albanerne og serberne leve sammen i fred! Frihed for alle undertrykte nationer i verden!

P.S. Da en endelig reel befrielse kun kan komme i form af en proletarisk, socialistisk revolution, så:

Længe leve den proletariske revolution i Kosova, Albanien og Serbien, samt i hele verden!

**Støt
Kommunistisk Politik**
Hold Netavisen på nettet

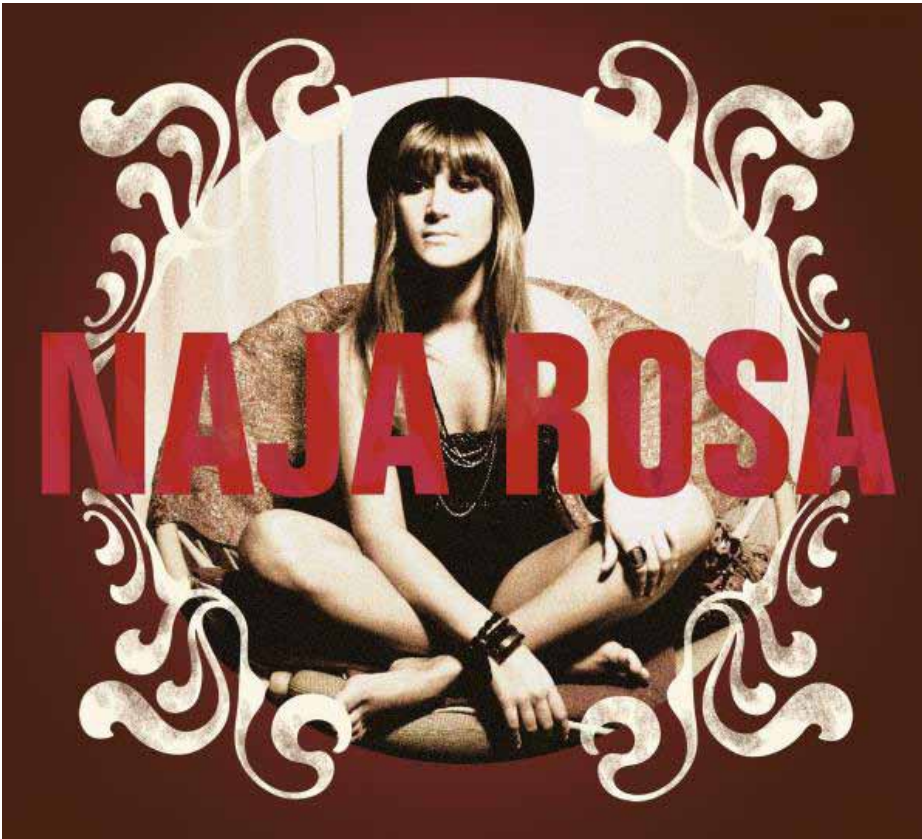

Giv et bidrag

Bankkonto
1551 - 166 34 271
Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Til abonnenter:
Husk at melde adresseændring
ved flytning

Naja Rosa (Koppel) er her

Den ny cd har været længe undervejs, men værd at vente på

Naja Rosa har taget sig god tid med sin første CD og forventningerne til den har været store. Hendes evner som komponist og sangskriver er velkendte fra Savage Rosa-sammenhæng, hvor hun også synger kor. Men nu er det hendes egen musik, det gælder – og den er forrygende. ”Naja Rosa” hedder den simpelthen, udgivet på Zewski/EMI. Indspillet med nogle af landets bedste musikere, heraf flere gengangere fra det fornyede Savage Rose.

At Naja Rosa var et kæmpetalent stod klart for alle, der hørte hende på den internationale ungdomslejr i Nordsjælland i 2006, ikke så længe efter hendes fars død. Det er modnet nok, kan stå på egne ben – og Naja er klar til et gennembrud både i Danmark og det store udland, hvor hun har gjort New York til hovedkvarter.

Og ja: Musikken har hun selvfølgelig med, som barn af Danmarks bety-

deligste sangerinde Annisette og den geniale komponist og musiker Thomas Koppel ...

Anmelderros

CD'en er modtaget med stribevis af lovord fra anmeldere:

Ole Rosenstand Svidt, Gaffa:

”Lad det være sagt med det samme: Hun lever op til alle de forventninger, man måtte have til en datter af Annisette og Thomas Koppel. På sit selvbetitlede debutalbum etablerer hun sig som en fremragende sangerinde og sangskriver med en stærk, personlig stemme og 10 tidløse sange, der penduler mellem soul, gospel, blues, jazz, pop og rock i et håndspillet, organisk og brandvarmt univers. Niveauet er tårnhøjt ...”

Niki Ranch, Århus Stiftstidende:

”Naja Rosa er en intens og inderlig kunstner, der med stor iboende musikalitet rører sit publikum med enkle virkemidler. Hun funkler mest på de storladne og ballade-agtige præstationer

som »Mountain of Love«, der er skrevet til hendes far, »Heaven is Crying« og »If time was a Religion« ...”

Erik Jensen, Politiken:

”Velvære og nydelse breder sig hele vejen igennem de ti sange, Naja Rosa Koppel har komponeret gennem de seneste år ... en stilsikker sangerinde af international klasse med personlighed og sjæl er sprunget ud. Med en debut, der placerer sig blandt årets hidtil bedste danske udgivelser.”

Naja Rosa har ikke villet føres frem alene på familienavnet, som ’en Koppel’. Hun vil og kan selv. Til MetroXpress siger hun:

- Jeg er stolt af historien omkring min familie, men man bliver også hurtigt sat i bås, når nogle har en forudtaget holdning til og idé om, hvem man er. Det er en fordel, at folks interesse skærpes, fordi de kender mine forældres musik, men jeg vil ikke sammenlignes med dem. Jeg er sgu min egen.

Det kan alle nu overbevise sig om.

KP

Oktober Forlag

B.C. Andersen:
Breve til kammeraterne
 132 s., 120,- kr.
 Fås i Oktober Bogbutikkerne

Anne Feeney – et kraftcenter ramt af kræft

Torsdag den 5. august var jeg i Lund, hvor Anne Feeney skulle optræde ved Lunds dansk-svenske visefestival. Inden hun skulle optræde, fortalte hun, at hun netop to dage forinden havde fået konstateret, at hun havde en stor tumor i lungen ved hjertet. Derfor skulle hun hurtigt tilbage til USA for at blive behandlet.

Det var fantastisk at opleve, hvordan hun på den ene side var helt klar over sin livstruende sygdom og på den anden side var i stand til at udfolde hele sit potentiale som politisk entertainer og musiker. De fleste blandt publikum kendte ikke Anne Feeney, de havde været til festival i to dage, og hun var en af de sidste optrædende, men i løbet af et øjeblik havde Anne publikums opmærksomhed, og hun beholdt den, til sidste vers af Internationale var sunget i hendes særlige version. Anne har en vidunderlig evne til at få sagt tingene lige ud ad landevejen, så det bliver den mest selvfølgelige sag i verden, at vi kæmper sammen for vores rettigheder, som f.eks. i The Corporate Welfare Song:

Det er på tide at afskaffe velfærd, som vi kender det ... hvis de betalte deres fair andel, var der milliarder at spare. Det er på tide at sige: Sorteper er jeres nu.

Dagen efter tog Anne Feeney hjem til Pittsburgh, kom på hospitalet, blev undersøgt, og i fredags begyndte hun med kemo-terapi. Men undervejs nåede hun at synge en sang for sygeplejerskerne, som hun skrev sidste sommer, om hvor hurtigt de må løbe. I skrivende stund lyder det til, at tumoren mindskes, og Anne vil blive rask i denne omgang.

Da hun lever af sine indtægter ved at spille, og hospitalsindlæggelse ikke er billig, er der desværre et stort økonomisk efterslæb. Jeg vil opfordre alle til at gå på Annes hjemmeside www.annefeeney.com, der er et link til *your feedback/guestbook*, hvor man kan sende en hilsen til Anne og et link til *Order CD's*, hvor man kan støtte hende ved at købe cd'erne.

Gerd

Grave

grave og grave, og udvide gamle og nedlægge nye kabler under jorden -, det foregår i hurtigt tempo og overalt, - med ét for øje: Yderligere registrering og oplagring af folks gøren og laden, - i et samfund så råddent, - der tidligere ved lovgivning værnede om privatlivets fred; - og nu gør det modsatte; - som andre udstedte løfter, der brydes når det tjener perverse magthaveres sygelige overvågning af befolkningen.

NB

Stop atomtruslen!

Den finske regering ønsker at få bygget to atomreaktorer i Finland – én på Alkiluoto atomkraftanlægget og en på et endnu ikke besluttet sted.

1. Der vil blive produceret endnu mere farligt atomaffald, trods det at det intetsteds i verden er lykkedes at finde en sikker opbevaring. Det er simpelthen ikke muligt..
2. Valget at lade energi infrastrukturen basere sig på atomenergi forhindrer en udvikling af alternativer i Finland af betydning og efterlader os med en kortsigtet energipolitik og et langsigtet affaldsproblem.
3. Strålingen fra atomkraftværker er i flere nye studier forbundet med en betydelig stigning af leukæmi, børnecancer m.fl. sygdomme.
4. Også sandsynligheden for alvorlige ulykker stiger med antallet af atomfaciliteter og den dermed forbundne brændsels- og affaldstransport.
5. For at drive atomkraftværker skal der bruges uran. Uranminer er ofte forbundet med udnyttelse og undertrykkelse af områdets indbyggere og fuldstændig ødelæggelse af deres livsbetingelser med radioaktive og meget giftige affaldsgrave og uraniummalm rester.
6. Afhængigheden af atomkraft øger militariseringen af de arealer som er potentielle mål.

Atomzoner dominerer lokalområder og gør de berørte folk magtesløse. Vi vil styrke hinanden for at modstå ødelæggelsen af miljøet, skaderne på vores helbred og truslerne mod fremtidens generationer.

**Ingen nye atomkraftanlæg og ingen uranudvinding i Finland eller nogen andre steder!
Luk alle atomanlæg nu!
Intet atomaffald under Østersøen!**

Olkiluoto-aktion:
www.olkiluotoblockade.info

Baltic Sea Region Radioactivity Watch:
www.bsrrw.org
www.noah.dk/miljosk/hegelund_m47.html

Danskerne er de mest udsatte for Østersøens radioaktivitet

Men der skal bygges flere reaktorer i Finland

Østersøen er verdens mest radioaktive hav, har en arbejdsgruppe under Helsinki-kommisjonen, Helcom MORS, dokumenteret. Forklaringen er

dels geografisk: der er næsten lukket for vandudskiftning. Dels historisk: atomprøvesprængninger og nærheden til Sellafield og Tjernobykatakstrofen.

I dag er de to svenske værker ved Østersøens kyst, Oskarshamn og Forsmark, den vigtigste årsag til forureningen p.gr.a. deres affaldshåndtering. Ved Forsmark er en affaldsbeholder rustet i stykker på 10 år (!). Finlands atomindustri bruger lige så lemfældige metoder og der er en fælles plan om at begrave affald i tunneller under Østersøen.

Danskerne er de mest udsatte af alle Østersølandenes befolkninger. Vi er til og med mere udsatte end f. eks. svenskerne, som ellers er det land i verden som har flest atomreaktorer pr. indbygger. At danskere modtager en større individuel dosis af radioaktivitet, forklares med at vi har en større kyststrækning og er i nærmere kontakt med

havet, som fører radioaktiviteten fra andre landes atomindustri med sig. Vi mangler endnu data for om dette har indflydelse på den store kræftdødelighed i Danmark.

Disse hårde fakta har bl.a. foranlediget et medlemsforslag i Nordisk Råd, som kræver et moratorium, dvs. et stop, for alle nye placeringer af atom-anlæg ud til Østersøen.

Olkiluoto - aktion 28. august

Ikke desto mindre vedtog den finske rigsdag den 1. juli 2010 at bygge to nye atomreaktorer. De skal bygges af den EON-styrede atomselskab Fennovoima. EON fører sig frem i Danmark med biogas og vindmøller, men i Finland bygger de altså atomreaktorer!

I Finland er der dannet en gruppe, der går til modstand mod bygningen af flere atomreaktorer. Danskerne bør deltage i disse protester. Her er indkaldelsen til aktion den 28. august:

Skulder ved skulder er atomindustrien og den finske regering gået i offensiven for mere atomkraft I Finland. Midt i april, lige før Tjernobyldagen, offentliggjorde den finske regering deres forslag om at bygge endnu to atomreaktorer.

Vores svar på denne ufattelige udmelding er en blokade af atomkraftværket Olkiluoto den 28. august 2010, et signal for at vise den folkelige mod-

stand mod de regerendes uansvarlighed.

Når industri og regeringer handler uansvarligt, bliver det vores pligt at forsvare vores liv og fremtid. Den 28. august vil vi blokere vejene til Olkiluoto atomkraftværk i én dag med farverige, forskellige aktioner – siddende på vejen vil vi bruge vores kroppe til fredeligt at blokere atomkraft.

Blokaden indbefatter picnic ved vejen, informations events og andre aktioner for at gøre det klart at atomkraft ikke er en mulighed – ikke i Finland eller nogen andre steder!

Ved redaktionens slutning støttet af 35 organisationer fra forskellige lande.

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Torsdag i ulige uger 15-19
og efter aftale

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Kampagnetilbud til nye læsere
Modgift mod de borgerlige medier
Få de næste 8 numre af Kommunistisk Politik
tilsendt med posten for kun 100,- kr.

Indbetal pengene når du modtager det første nummer med vedlagt girokort
Husk at sende flytteoplysninger til os – tak

Bestil hos
Forlaget Oktober, Egilsgade 24, kld., 2300 København S
Ring 51 78 09 06
eller mail: kompol@apk2000.dk

Det Store Forbillede

Børnearbejde er udbredt i amerikansk landbrug

De mange amerikanske krige der hærger verden, bliver ofte fremstillet som en del af et frihedsprojekt, hvor tilbagestående lande skal hjælpes til demokrati og frihed.

Det er det amerikanske samfund der er målestokken og som Gud der skabte mennesket i sit billede, skaber USA med allierede, frie og demokratiske lande i sit billede. I hvert fald ifølge krigspropagandaen, der i årtier har forklaret verden at det amerikanske imperium er 'the good guy'.

Eftersom Danmark har støttet flere af de amerikanske "demokratiseringsprojekter", er det interessant at kigge lidt på hvilket billede de nye og frie nationer bliver skabt efter. F.eks. det amerikanske valgsystem hvor kun et mindretal af befolkningen reelt kan stemme, eller fængselsvæsenet der er omdannet til privatdrevne straffe- og arbejdslejre, eller sundhedssystemet hvor millioner stadig ikke kan få den behandling de har behov for.

Men der er mange andre spændende og mindre kendte sider af den amerikanske virkelighed. F.eks. i landbruget hvor børnearbejde er udbredt i stor stil. I 2006 var over 210.000 børn registreret som arbejdende i landbruget, men det reelle tal er væsentligt højere. Dels fordi over 15% af landbrugsarbejderne er ansat gennem bureauer der ikke tæles med, dels fordi mange arbejder "off the records", og dels fordi ca. 500.000 børn arbejder i familiens landbrug.

En typisk start alder for børnene er ved 11-12 år. Det er ulovligt at ansætte børn under 12 år på større landbrug, men mange steder begynder børnene alligevel som 7-8 årige. Børnene kommer fra fattige landarbejder-familier, hvor det er en økonomisk nødvendighed at hele familien arbejder.

Arbejdet i landbruget er udpræget sæsonarbejde, og når sæsonen starter skal børnene forsøge at kombinere fuld-tidsarbejde og skolegang. En opgave der ikke kan lykkes, og som betyder at mange af børnene ikke får færdiggjort grundskolen og dermed bliver dømt til et

liv som fattige landarbejdere.

Arbejdsforholdene er, som for fattige børnearbejdere over hele verden, rådne. På trods af formelle regler og love der skal sikre at arbejdsforholdene i markerne er på et vist minimum, betyder mangelfuld kontrol at der ikke er nogen nedre grænse. I rapporten "Fields of Peril" har Human Rights Watch interviewet en række børn om deres arbejdsliv i markerne. Der er mange historier man ikke er vant til at høre fra et "I-land".

Bl.a. 18-årige Hector, der har arbejdet i markerne siden han var 8-9 år og fortæller om pesticider:

"Her er der mange kemikalier i markerne. . . . Man kan lugte dem.

Flyet sprøjtede bomuldsmarken. . . . Jeg blev svimmel. Jeg dækkede mit ansigt og arbejdede videre. Ingen fortalte os at vi skulle væk fra markerne."

Eller Jose på 17 år der fortæller:

"[Da jeg var 12 år] gav de mig min første kniv. Uge efter uge skar jeg mig. Hver uge havde jeg et nyt ar. Mine hænder fortæller mange historier. Der er ar over det hele.

Børnene er en vigtig del af den store fattige amerikanske arbejderklasse, der bliver undertrykt og udbyttet for at sikre de enorme rigdomme vi er vant til at blive flashet med når USA iscenesætter sig selv. Ligesom løgne om masseødelæggelsesvåben og terrorister, er den amerikanske drøm en løgn der dækker over kapitalismens væsen.

Verden ifølge Latuff

Den afgående Alvaro Uribe overdrager det symbolske colombianske præsidentskærf til Juan Manuel Santos